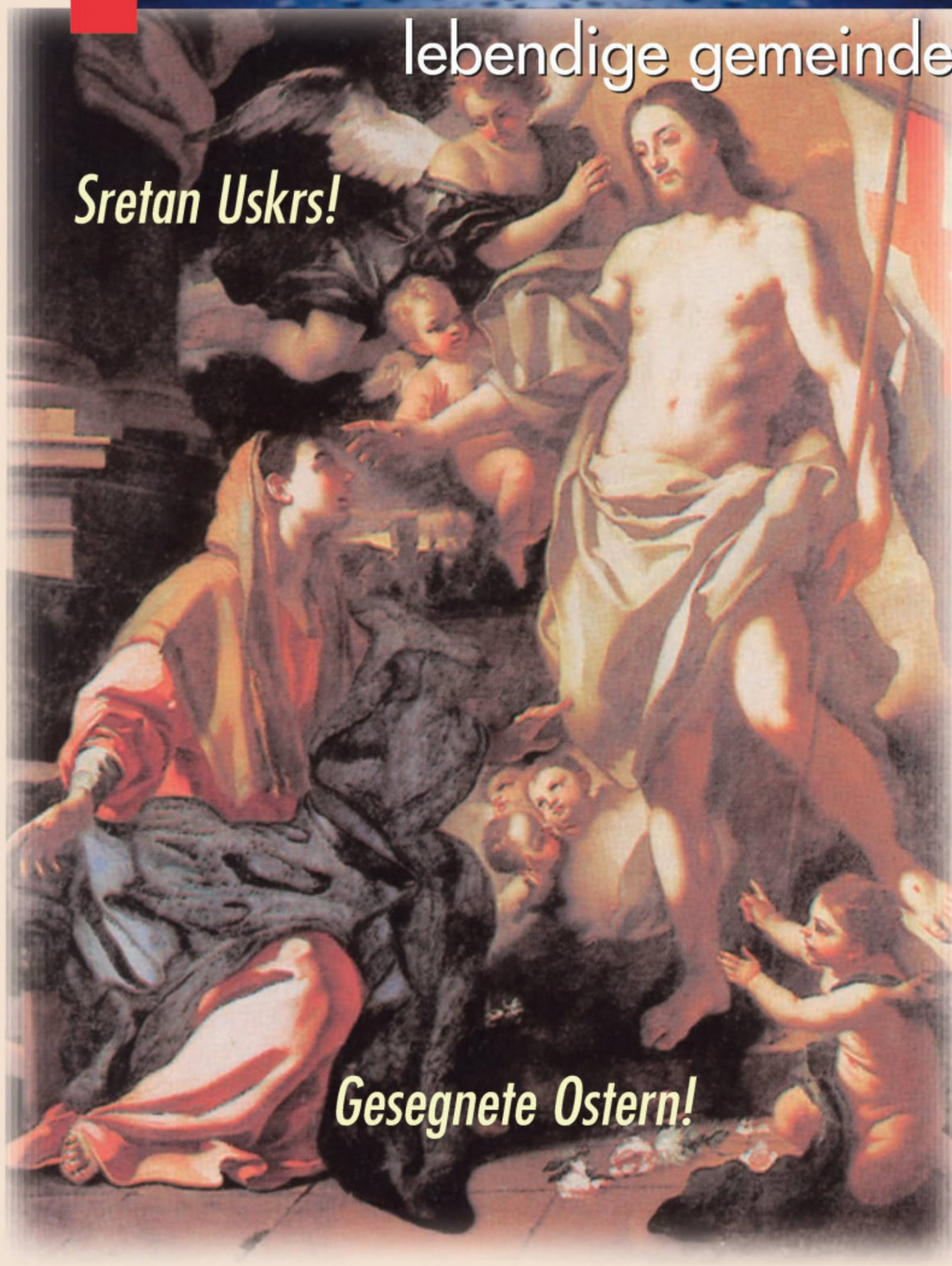

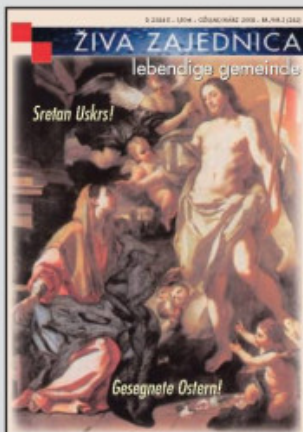
ŽIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

Sretan Uskrs!

Gesegnete Ostern!

Naslovnica:

Francesco Solimena (1657.–1747):
„Ukazanje uskrsnulog Krista Djevici“

ŽIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

List hrvatskih katoličkih
zajednica u Njemačkoj
Zeitschrift der kroatischen
katholischen Gemeinden
in Deutschland
www.zivazajednica.de

60435 Frankfurt am Main
An den Drei Steinen 42 d
Tel.: (069) 9540480
Fax: (069) 95404824
E-Mail:

zivazajednica@kroatenseelsorge.de
delegatur@kroatenseelsorge.de

Izdavač/Herausgeber:
Hrvatski dušobrižnički ured
Kroatenseelsorge in Deutschland

Odgovara/Verantwortlich:
P. Josip Bebić

Glavni urednik/Chefredakteur:
Dr. Adolf Polegubić

Uredništvo/Redaktion:
P. Josip Bebić, Željka Čolić,
Stjepan Herceg,
Marija Lovrić-Holenda,
dr. Adolf Polegubić,
Antonia Tomljanović-Brkić,
P. Jozo Župić

Grafička priprema/Layout:
Ljubica Markovica-Baban

Tisak/Druck:
Spengler's Druckwerkstatt GmbH
64572 Büttelborn

Godišnja pretplata s poštarinom/
Jahresbezugspreis incl. Porto: € 16,-
za ostale europske zemlje: € 22,-
za prekomorske zemlje: € 35,-
Bankverbindung:
Konto Nr. 129072 (BLZ 500 502 01),
bei der Frankfurter Sparkasse

Zadnja stranica:

Uskrs u Poreču;
snimila: A. Drežnjak

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI

POZVAN SI

NA ŠTO?

Na Susret hrvatske katoličke mladeži 2008. ili kraće SHKM 2008. Nakon Rijeke, Osijeka, Šibenika i Pule, ovo je peti po redu SHKM, a domaćin je grad Varaždin tj. Varaždinska biskupija. Susret će se održati pod geslom „Bijahu postojani...“ (Dj 2,42).

SHKM svake druge godine okuplja mlade vjernike iz čitave naše Domovine, te Hrvate koji žive u inozemstvu.

Sam Susret traje dva dana. Prvog dana održava se središnji događaj, svečana sveta misa, na kojoj će sudjelovati oko 20.000 mladih i svi hrvatski biskupi. Drugog dana prijedodne mladi će sudjelovati u programu po župama gdje će biti smješteni i slaviti će misu sa svojim domaćinima.

Po župama svih biskupija organizirat će se pripreme za Susret koje započinju u Došašću. Uključi se i ti u svojoj biskupiji, dekanatu i župi!

ZAŠTO?

Da se ponovno prisjetimo vrednota Prve Crkve koja je „bila postojana u nauku apostolskom, u zajedništvu, u lomljenju kruha i u molitvama“, da zajedno s mladima iz čitave Hrvatske i šire na samom Susretu u Varaždinu za te vrednote molimo, jedni druge ohrabrimo i Gospodina slavimo.

KADA?

U subotu, 26. travnja i nedjelju, 27. travnja 2008. godine.

GDJE?

U gradu Varaždinu i župama Varaždinske biskupije.

KAKO?

Prijavi se svom župniku, vjeroučitelju ili župnom animatoru. Oni će te znati uputiti!

I JOŠ...

Razmisli, ohrabri se, odluči se i dođi!

Više o susretu na: mladi-vz.com/shkm/informacije.html

ili pozivom na broj od Ureda za pastoral mladih Varaždinske biskupije svakim radnim danom od 8 do 16 sati: tel. 00385 42 314-155; fax. 00385 42 314-169

● WÜRZBURG

Nadbiskup
Zollitsch novi
predsjednik
Njemačke
biskupske
konferencije

str.

27

● REGIONALNE SJEDNICE:
mr. s. Ivanka Mihaljević

Duhovni život
kršćanina

str.

8

● DUHOVNE VJEŽBE
dr. Ivan Bodrožić

Svećenička
služba u
modernom
svijetu

str.

10

BOG U SUVREMENOM SVIJETU
Mihály Szentmártoni, S.J.

Isusovo uskrsnuće je trajan događaj

Uskrs nije povratak na prijašnje stanje,
nego iskorak u vječnost.

12

Premинуo umirovljeni zadarski
nadbiskup mons. Marijan Oblak

5

Dr. Ivan Šaško – novi zagrebački
pomoćni biskup

5

PAPA BENEDIKT XVI. O SMISLU
KRŠĆANSKE KORIZME:

Pogledati zlu u oči i boriti se protiv
njega

4

BEITRÄGE IN DEUTSCHER SPRACHE:

P. Josip Bebić: *Frei für Gott zu sein*

AKTUELL

Erzbischof Marx – feierliche Amtseinführung

Antonia Tomljanović-Brkić:
Die Sprache sagt 's

13-15

„Križ, bez obzira koliko bio težak, nije sinonim za nevolju, nesreću što je treba što više izbjegavati, već je prigoda da se krene putem nasljedovanja Isusa.“

Preko križa do uskrsnuća

Svrha kršćanskog života nije preživljavanje, nego proroštvo. Uloga kršćanskog života je učiniti vidljivim što je Radosna vijest sada za naše vrijeme. Ako kršćanski život želi biti znakovit danas i ako ga treba sačuvati za sljedeću generaciju, kršćani ovog vremena trebaju izbjeći dvije opasnosti: duhovnu površnost i sverasireniji i sveprisutniji individualizam, te se pobrinuti da zadrže živim Božji glas, kazala je mr. s. Ivanka Mihaljević u predavanju pod nazivom „Duhovni život kršćanina u suvremenom svijetu“, održanom pastoralnim i socijalnim djelatnicima na regionalnim sjednicama u Njemačkoj. Uskrsno vrijeme je ponajbolje za podsjećivanje autentičnog življenja vjere u konkretnoj crkvenoj i društvenoj stvarnosti. U tom kontekstu je nedavno govorio i papa Benedikt XVI. kazavši kako uči u korizmu „znači ne prebacivati problem zla na druge, na društvo ili na

Boga, već priznati vlastite odgovornosti i svjesno ih preuzeti. Križ, bez obzira koliko bio težak, nije sinonim za nevolju, nesreću što je treba što više izbjegavati, već je prigoda da se krene putem nasljedovanja Isusa i da se tako dobije snaga u borbi protiv grijeha i zla“, istaknuo je Papa. Bez križa nema nasljedovanja Kristova. Križ nije ljudsko prokletstvo, već sredstvo spasenja.

Upravo to se nespriječeno isticalo tijekom korizme i u hrvatskim katoličkim misijama i zajednicama diljem Njemačke, a tisuće Hrvata katolika sudjelovalo je u misnim slavljenjima i pobožnosti križnoga puta. Preko križa dolazi se do uskrsnuća, a iz te stvarnosti i ljudski život dobiva novo značenje. Kristovim uskrsnućem Bog zahvaća u ljudski život te mu daje novu dimenziju.

Sretan i blagoslovljen Uskrs vama i vašimal!

Urednik

Iz delegatovog Duhovnog poticaja

Biti slobodan za Boga

Cijenjene čitateljice i čitatelji!

Otkad je Riječ Božja postala tijelom, ljudima se otvorio pristup Božjim riznicama jer „po Isusu Kristu dode milost i istina“ na svijet. Način kako Bog upravlja ljudima – to je milost. Bog želi biti prema ljudima neprestano „sebedaran“ i „opredijeljen“. Mi smo mu postali mili i dragi u Sinu Isusu, ljubljena djeca. Isus je došao pokazati ljudima kako trebaju živjeti da bi se svidjeli Bogu. Kršćani su svjesni činjenice da nije njihova zasluga što su izabrani prije stvaranja svijeta i predodređeni za djecu Božju. Otac slave daje onima koji vjeruju „duha mudrosti i otkrivanja da ga potpuno upoznaju i ispunja ih snagom koja odgovara djelotvornosti silne moći njegove, što je pokazao u Kristu uskrisujući ga od mrtvih“, (usp. Ef 1). Bog Otac oživljava i spašava svojom milošću sve ljude koji su bili mrtvi zbog svojih prekršaja i grijeha, a koji su povjerovali u njegova Sina Isusa. Budući da spasavanje ljudi dolazi od Boga i da je

to njegov dar ljudima i da se ne može nikakvim ljudskim naporima i djelima postići, ljudima ne preostaje ništa drugo nego da prihvate taj dar vjerom i zahvalna srca. Tek tada Bog očituje u njima svoju sliku kao što je očitovao u djelima svojega Sina, u njegovoj smrti i proslavljenju te u „Crkvi koja je Punina Onoga koji ispunja sve u svima“, (usp., Ef. 1). I u svezi s tim stav svakog kršćanina pred Bogom jest: „biti siromašan“ i biti „gladan“, tj. biti prazan pred Bogom. A biti prazan pred Bogom znači biti slobodan za Boga. Onaj čovjek je blažen, koji priželjkuje sve od Boga te se u slobodnom predanju prepušta potpuno njegovoj volji i vodstvu. Samo oni ljudi koji sebe drže praznima pred Bogom i koji očekuju da ih Bog ispunja svojom milošću, siromašni su u duhu.

Neka Vam je sretna i blagoslovljena svetkovina Isusova uskrsnuća.

Vaš fra Josip Bebić, delegat

PAPA BENEDIKT XVI. O SMISLU KRŠĆANSKE KORIZME

Pogledati zlu u oči i boriti se protiv njega

Korizma je osobito snažno liturgijsko vrijeme u kojemu kršćani nastoje živjeti zauzetije, posvećujući molitvi i djelima milosrđa više prostora u svome životu.

Papa Benedikt XVI. i njegovi suradnici u Rimskoj kuriji i sami su se korizmenom duhovnom obnovom od 10. do 16. veljače pripremali na blagdan Uskrsa. Duhovne vježbe predvodio je belgijski isusovac, 84-godišnji kardinal Albert Vanhoye. Kardinal Vanhoye je bibličar koji se posebno bavio Novim zavjetom, a dugo je djelovao kao tajnik Papinske biblijske komisije. Kardinal je od 2006. godine. Prema riječima pape Benedikta XVI., korizma znači „pogledati zlu u oči i krenuti u borbu protiv njegova djelovanja”. „U srijedu, postom i obredom pepeljenja, ušli smo u korizmu. Ali što znači 'ući u korizmu'? Znači započeti s vremenom posebnoga zauzimanja u duhovnoj borbi koja nas stavlja nasuprot zlu prisutnom u svijetu, u svakome od nas i oko nas.

Znači gledati zlu u oči i otvoriti se borbi protiv njegovih učinaka, nadasve protiv njegovih uzroka, sve do onoga posljednjega – sotonne.” Obraćajući se vjernicima prije molitve Anđeoskog pozdravljenja na prvu korizmenu nedjelju, 10. veljače, Papa im je poručio da svatko mora preuzeti svoju odgovornost za zlo u svijetu, a ne razmišljati da su za zlo odgovorni drugi, društvo ili Bog. Ući u korizmu „znači ne prebacivati problem zla na druge, na društvo ili na Boga, već priznati vlastite odgovornosti i svjesno ih preuzeti.” Zato je za kršćane važan Isusov poziv da uzmu svoj križ i da ga slijede ponizno i s pouzdanjem. Križ, bez obzira koliko bio težak, „nije sinonim za nevolju, nesreću što je treba što više izbjegavati, već je prigoda da se krene putem nasljeđivanja Isusa i da se tako dobije snaga u borbi protiv grijeha i zla”.

„Ući u korizmu zato znači obnoviti osobnu i zajedničku odluku za suprotstavljanje zlu zajedno s Kristom. Zapravo, križni put je jedini koji vodi do pobjede ljubavi nad mržnjom, dijeljenja nad sebičnošću, mira nad nasiljem. Ako se tako promatra, korizma je zaista prigoda za jako asketsko i duhovno nastojanje zasnovano na Kristovoj milosti”, istaknuo je Sveti Otac.

„Preobraženi u nadi”

Prije molitve Anđeoskog pozdravljenja tjedan dana kasnije, 17. veljače, Papa je podsjetio da su dan ranije u Vatikanu završile korizmene duhovne vježbe. „Zahvaljujem onima koji su nam bili blizu duhovno: neka ih Gospodin nagradi zbog te njihove velikodušnosti. Danas, na drugu korizmenu nedjelju liturgija, nastavljajući pokornički hod, poziva nas na razmišljanje o izvanrednom događaju Preobraženja na brdu, nakon što nam je prošle nedjelje predstavila Isusove kušnje u pustinji.” Prema Papinim riječima, oba prizora pretječu uskrsno otajstvo. „S jedne strane, vidimo Isusa potpuno čovjeka, koji s nama dijeli čak i napast; s druge razmatramo o

Za kršćane je važan Isusov poziv da uzmu svoj križ i da ga slijede ponizno i s pouzdanjem. Križ, bez obzira koliko bio težak, „nije sinonim za nevolju, nesreću što je treba što više izbjegavati, već je prigoda da se krene putem nasljeđivanja Isusa i da se tako dobije snaga u borbi protiv grijeha i zla”.

njemu kao o Sinu Božjemu koji pobožanstvenjuje naše čovječstvo. Na taj način možemo reći da ove dvije nedjelje predstavljaju uporišne stupove na kojima počiva cijela zgrada korizme do Uskrsa, i zapravo cijela struktura kršćanskoga života koji se u bitnome sastoji u uskrsnoj dinamici: od smrti do života.”

„Brdo – Tabor kao i Sinaj – mjesto je blizine s Bogom. To je uzdignuti prostor u odnosu na svakodnevno postojanje gdje se udiše čisti zrak stvorenoga. Ono je mjesto molitve gdje se stoji u Gospodnjoj prisutnosti poput Mojsija i Ilije koji se pojavljuju uz preobraženoga Isusa i razgovaraju s njim o 'izlasku' što ga očekuje u Jeruzalemu, to jest o njegovom uskrsnuću. Preobraženje je molitveni događaj: moleći Isus uranja u Boga, prisno se sjedinjuje s njime, svojom ljudskom vo-

ljom prijanja uz volju ljubavi Očeve i tako ga obasjava svjetlo i naočigled se pojavljuje istina njegovog bića: on je Bog, svjetlo od svjetla. I Isusova odjeća postaje bijela”, rekao je Papa dodajući da to podsjeća na krštenje, na bijelu odjeću što je oblače novokršćenici. Tko se ponovno rađa u krštenju, odijeva se svjetlom pretječući nebesko postojanje, koje Otkrivenje prikazuje simbolom bijele odjeće. U tome je ključna točka: preobraženje je antipacija uskrsnuća, no ono pretpostavlja smrt. Isus apostolima pokazuje svoju slavu, kako bi imali snage suočiti se sa skandalom križa i da bi shvatili da moraju prijeći preko mnogih patnja da bi došli u Božje kraljevstvo.” Da bi se ušlo u vječni život, rekao je Papa, treba slušati Isusa, slijediti ga na križnome putu i u srcu poput njega nositi nadu uskrsnuća. „Spe salvi”, u nadi spašeni. „Danas možemo reći: 'Preobraženi u nadi', zaključio je Papa uvodeći u molitvu.

Libanon na srcu Papi

Na kraju molitvenoga susreta s vjernicima, Papa je posebni pozdrav uputio obiteljima osoba koje su nestale 4. siječnja u Venezueli. No, prije molitve izrazio je svoju duboku zabrinutost zbog prilika u Libanonu. Već tri mjeseca svi napori da se izabere novi predsjednik države padaju u vodu, upozorio je Sveti Otac. Građani Libanona „a nadasve političari” moraju odlučno krenuti putem pomirenja, iskrenoga dijaloga i mirnoga suživota u zajedničkoj domovini.” Zajedno s maronitskim patrijarhom i svim libanonskim biskupima Papa je pozvao na molitvu za Libanon i povjerio tu zemlju Majci Božjoj Libanonskoj. Ujedno je pozdravio i nastojanja u samome Libanonu i u međunarodnoj zajednici kojima se želi riješiti politička kriza u „zemlji cedrova”. No, još uvijek postoje razlozi za veliku zabrinutost, nadasve zbog „neuvjerenosti nasilja riječima”, ali i nekih koji su uvjereni da se oružanom silom i fizičkim istrebljenjem političkih protivnika nešto može postići.

M. K.

Imenovanja i zajednički susreti

U svijetu se smanjuje broj misija dok u biskupijama u Europi povezuju se dvije ili više misija u jednu. Biskupi su prihvatili prijedlog da ubuduće komemoracija u Bleiburgu bude u subotu najbližu 15. svibnju te da 2008. to bude 17. svibnja u dogovoru s Hrvatskim saborom.

Argentinski kardinal hrvatskih korijenja Estanislao Esteban Karlič boravio je od 16. do 18. veljače u Hrvatskoj. U nedjelju 17. veljače predvodio je euharistiju u riječkoj katedrali sv. Vida uz koncelebraciju kanonika Prvostolnog kaptola i brojnih svećenika.

Papa Benedikt XVI. imenovao je mons. Marija Roberta Cassarija, naslovnog biskupa Tronta, za novoga apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj – priopćila je u četvrtak 14. veljače Apostolska nuncijatura u Republici Hrvatskoj. Mons. Cassari rođen je 27. kolovoza 1943. godine u Ghilarzi u Italiji. Za svećenika je zaređen 27. prosinca 1969., a za biskupa 16. listopada 1999. U diplomatsku službu Svete Stolice stupio je 1977. godine i službovao je u apostolskim nuncijaturama u Pakistanu, Ekvadoru, Sudanu, Južnoj Africi, Japanu, Austriji, Litvi, Jugoslaviji te u Bosni i Hercegovini.

Apostolskim nuncijem u Kongu i Gabonu imenovan je 3. kolovoza 1999., a 31. srpnja 2004. apostolskim nuncijem u Obali Bjelokosti, Burkini Faso i Nigeru.

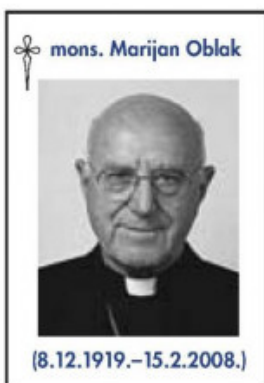
Umirovljeni zadarski nadbiskup Marijan Oblak umro je u petak 15. veljače u Nadbiskupskom domu u Zadru. Mons. Oblak rođen je 8. prosinca 1919. godine u Velom ratu na Dugom otoku. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu, klasičnu gimnaziju u Šibeniku, teologiju u Splitu i Đakovu. Šibenski biskup dr. Jerolim Mileta zaređio ga je za svećenika u Šibeniku 5. kolovoza 1945. i povjerio mu službu odgojitelja u sjemeništu i vjeroučitelja na državnoj gimnaziji u Šibeniku. Papa Pio XII. imenovao ga je pomoćnim biskupom zadarskim 1958. godine. Od jeseni 1969. bio je zadarski nadbiskup. Sudjelovao je na II. vatikanskom saboru od 1962. do 1965. godine. U novoosnovanoj Hrvatskoj biskupskoj konferenciji vo-

dio je Vijeće za pastoral iseljenika, selilaca i apostolat pomoraca.

U katedrali sv. Bonaventure u Banjoj Luci 13. veljače članovi Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine i Hrvatske biskupske konferencije sudjelovali su na misi nakon zajedničkog zasjedanja. Misno slavlje predvodio je predsjednik BK BiH vrhbosanski nadbiskup metropolit kardinal Vinko Puljić, u koncelebraciji s zagrebačkim nadbiskupom metropolitom kardinalom Josipom Bozanićem, apostolskim nuncijem u BiH nadbiskupom Alessan-

drom D'Erricom, 18 biskupa dviju biskupskih konferencija i četrdesetak svećenika. Biskupi Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine i Hrvatske biskupske konferencije održali su svoje deseto redovno godišnje zajedničko zasjedanje pod predsjedanjem vrhbosanskog nadbiskupa metropolita kardinala Vinka Puljića i đakovačkog i srijemskog biskupa Marina Srakića. Pored aktualnih problema, biskupi su saslušali izvješće ravnatelja dušobrižništva za hrvatsku inozemnu pastvu don Ante Kutleše o stanju u hrvatskim katoličkim misijama i zajednicama te pohodima hrvatskih biskupa u Americu, Kanadu i Australiju kao i o pojedinim personalnim pitanjima. U svijetu se smanjuje broj misija dok u biskupijama u Europi povezuju se dvije ili više misija u jednu. Biskupi su prihvatili prijedlog da ubuduće komemoracija u Bleiburgu bude u subotu najbližu 15. svibnju te da 2008. to bude 17. svibnja u dogovoru s Hrvatskim saborom.

Ministar vanjskih poslova i europskih integracija Republike Hrvatske Gordan Jandroković zajedno s hrvatskim veleposlanikom u BiH dr. Josipom Vrbošićem i suradnicima posjetio je 12. veljače ured Središnje uprave HKD-a Napredak u Sarajevu, u sklopu prvog službenog posjeta BiH.

Papa Benedikt XVI. imenovao je dr. Ivana Šaška, profesora na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, pomoćnim biskupom Zagrebačke nadbiskupije i dodijelio mu titulu naslovnog biskupa Rotarije (Rotariensis – Rotarija u Numidiji). Prof. dr. Ivan Šaško rođen je 1. kolovoza 1966. u župi Lovrečka Varoš kod Vrbovca, od oca Stjepana i majke Ljubice, u vjerničkoj obitelji s troje djece. Kao pitomac Papinskog zavoda Germanicum et Hungaricum (1988.–1994.) studirao je na Papinskom sveučilištu Gregorijana, a 1991. godine nastavio je postdiplomski studij na Papinskom ateneju svetog Anzelma, gdje je 1994. magistrirao, a 1997. godine doktorirao iz liturgike. Za svećenika je zaređen 28. lipnja 1992. Od 1996. godine predaje liturgiku na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Od 2001. godine član je Zbora prebendara Prvostolne crkve zagrebačke. Godine 2005. imenovan je predsjednikom Povjerenstva za osnivanje Hrvatskoga katoličkog sveučilišta u Zagrebu. Nakon objave dekreta o osnivanju Hrvatskoga katoličkog sveučilišta 2006. godine postaje predsjednikom Povjerenstva Hrvatskoga katoličkog sveučilišta. Član je Biskupske komisije Hrvatske biskupske konferencije za liturgiju. Član je Prezbiterskog vijeća i Zbora savjetnika Zagrebačke nadbiskupije te tajnik Nadbiskupijskog odbora za sakralnu umjetnost. Objavio je velik broj stručnih članaka i nekoliko knjiga. Redenje novoga biskupa bit će u subotu 29. ožujka u zagrebačkoj katedrali.

Skup o partizanskom pokolju fratara na Širokom brijegu 1945. održan je u Zagrebu. Govorio je fra Miljenko Stojić, vicepostulator postupka mučeništva fra Lea Petrovića i 65 subrača. Bladan Stepinčeva proslavljen je diljem domovine. U zagrebačkoj prvostolnici misnom slavlju predsejdao je kardinal Josip Bozanić, dok je u Krašiću misu služio biskup hercegovačkih biskupija mons. dr. Ratko Perić.

A.O.

Uskrs u Hrvata

U svakodnevnom govoru navikli smo ubrajati u sveto trodnevje Veliki četvrtak, Veliki petak i Veliku subotu. Sveto trodnevje započinje misom Večere Gospodnje, nastavlja se liturgijom Velikog petka, Uskrsnim bdjenjem, dnevnom misom na Uskrs, a završava službeno večernjom misom uskrsnog dana. Ovdje je potrebno napomenuti da je večernja misa Velikog četvrtka – u liturgiji – predvečerje sutrašnjeg dana, jer su kod Židova veliki blagdani počinjali večer uoči istog.

Stari su hrvatski pisci Uskrs nazvali Vazmom, što je izvedenica od grčke riječi „azima“ koja doslovno znači „beskvasni kruh“, a skraćeno se upotrebljavala za židovsku Pashu, kojoj je Krist dao novi sadržaj svojom smrću i svojim uskrsnućem. Uskrs je najstarija i konstitutivna svetkovina kršćanske zajednice. Često se može čuti u ovom vremenu liturgijske godine izraz „vigilija“. Sv. Augustin je tako nazvao Uskrsno bdjenje, a doslovno znači „majkom svih bdjenja“.

Naime, Kristova Pasha – njegov prijelaz s ovoga svijeta k Ocu po muci, smrti i uskrsnuću – predmet je slavljenja nedjelje, kao „malog Uskrsa“, ali i svih ostalih euharistijskih slavlja tijekom liturgijske godine koja su se postepeno razvila upravo od Uskrsa. U ovom kratkom prikazu pokušali bismo prikazati bogatstvo liturgijskih slavlja ovih, najznačajnijih dana za svakog kršćanina.

Veliki četvrtak – večera Gospodnja

Na ovaj dan, nema dnevnih sv. misa, jedino se slavi misa Večere Gospodnje koja je godišnji spomenčin ustanovljenja svih naših euharistijskih slavlja. U katedralama, kao matičnim crkvama svake biskupije, biskup ujutro ovoga dana slavi liturgiju sa svim svećenicima svoje biskupije. Tada se blagoslivlja bolesničko i katekumensko ulje, a posvećuje se također i krizmano ulje, te ulje za ređenje svećenika. Nakon biskupove propovijedi svećenici obnavljaju obećanja dana na ređenju da će vjerno obavljati prihvaćenu službu. Uvečer se slavi euharistija u svim crkvama. Nakon Ivanova izvještaja o Isusu koji za vrijeme Večere pere učenicima noge, sam predvoditelj slavlja (u nekim zajednicama) pere dvanaestoricu odabranih noge i tako podsjeća sve okupljene da je euharistija upućena na život – bratsku ljubav svih kršćana koju trebaju širiti u svijet.

Veliki petak muke Gospodnje

Današnji obred Velikog petka razvio se od onoga koji su već u IV. st. uveli kršćani Jeruzalema nakon što je carica Helena 320. godine pronašla zagubljenu relikviju križa Kristova. Od tada su se kršćani počeli skupljati popodne na Golgoti i tamo imali službu Riječi. Današnji obred Velikog petka započinje prostracijom svećenika i poslužitelja ili pak klečanjem u šutnji. Nakon toga slijede čitanja, čiji vrhunac svake godine je Muka po Ivanu. Crkva nakon homilije izriče sveopću molitvu kao zaključak službe riječi.

Ove molitve su vrlo stare, te uključuju sve ljude, od pape, vjernika, katekumena, kršćana koji nisu u punom zajedništvu s katoličkom Crkvom, Židova, članova nekršćanskih religija, onih koji ne vjeruju u Boga, upravitelja

država, bolesnih, gladnih, zatvorenih, putnika, iseljenika, umirućih. Slijedi klanjanje Križu. Ono počinje celebrativnim predstavljanjem križa okupljenoj zajednici: „Evo drvo Križa, na kom je visio Spas svijeta!“ Vjernici se mogu slobodno pokloniti Križu, ili ga poljubiti.

Poželjno je da to učini svaki član zajednice. Dok traje poklon članova zajednice Križu, pjeva se stara tužaljka „Usta moja, opjevajte“ koja stavlja u usta trpećem Isusu dobročinstva koja je Bog učinio svome narodu u povijesti spasenja, a narod svoga Mesiju daje razapeti na križ, ruga mu se, poji ga octom, probada mu bok kopljem. Posljednji dio obreda ovoga dana jest pričest koja je na Veliki četvrtak pohranjena na sporednom oltaru. Obred počinje Molitvom Gospodnjom, nema znaka mira, već se samo pristupa pričesti. Liturgija završava otpusnom molitvom te se vjernici razilaze u šutnji. Tišina je u crkvi i srcima vjernika, tišina kojom Bog progovara onima koji su ga spremni slušati – Spasitelj je mrtav da bi nas smrtno izveo u vječni život.

Velika subota – uskrsno bdjenje

Od obreda Velikoga petka kroz cijelu Veliku subotu Crkva „šuti“. Navečer se vjernici okupljaju na bdjenje. Prva je Crkva uskrsnu noć provodila u pjesmi i molitvi pridružujući katekumene Kristu raspetom i uskrsnom. Današnji obred Vazmenoga bdjenja sastoji se od službe svjetla s blagoslovom ognja i Vazmenim hvalospjevom; službe riječi sa sedam starozavjetnih i dva novozavjetna čitanja koja iznose ključne događaje povijesti spasenja; krsne službe s litanijama svih svetih, blagoslovom vode, krštenjem odraslih ili obnovom krsnih obećanja; euharistijske službe pod kojom novokršteni donose misne darove te prvi put blaguju Tijelo Kristovo.

Služba svjetla – u samoj crkvi ugašena su svjetla, a predsjedatelj pred crkvom blagoslivlja oganj kojim će biti zapaljena uskrsna svijeća. Možda bi ovdje bilo zgodno spomenuti simbolizam svijeće; svijeća je djevičanski plod pčela, i zato je prikladna da bude simbol Krista, Sina djevičanske Majke. U uskrsnu svijeću predvoditelj slavlja ucrtaava križ te prvo i posljednje slovo. Nakon toga se svijeća pali od blagoslovljenog ognja i nosi kroz Crkvu s tri „postaje“; pri dnu crkve, u sredini i pred oltarom. Đakon ili onaj koji nosi svijeću podiže je i pjeva: „Svjetlo Kristovo“. To je epegezegetski genitiv i znači: „Svjetlo koje je sam Krist“. Na taj poklik vjernici odgovaraju: „Bogu hvala!“ Nakon toga slijedi Vazmeni hvalospjev, čiju je ljepotu potrebno doživjeti slušanjem.

*„Ovo je noć koja svjetlošću stupa
rasprši tmine grijeha.
Ovo je noć koja danas po svem svijetu one,
što u Krista vjeruju,
od tmina grijeha i od opačina otima,
vraća milosti i pridružuje svetosti.
Ovo je noć, u kojoj je Krist
raskinuo okove smrti
i kao pobjednik od mrtvih ustao.“*

Vazmeni hvalospjev

Služba riječi je dugačka zato što su vjernici u stariji željeli dočekati zoru uskrsnog jutra razmatrajući „divna djela što ih je Gospodin Bog svome narodu od početka činio, vjeran svojoj riječi i obećanju“ (Rimski misal), a samo krštenje dijelilo se u zoru i liturgija je završavala euharistijskom službom. Iz Staroga zavjeta imamo sedam čitanja koja govore o značajnijim Božjim zahvatima u povijesti izrael-skog naroda. Iza svakog čitanja celebrant moli molitvu koja je povezana s pročitanim. Nakon posljednjega Starozavjetnog čitanja slijedi Slava koja se nije pjevala u vremenu korizme. Slijedi čitanje Pavlove poslanice te evanđelje o otkriću praznog groba koje nam donosi Luka. Krsna služba – započinje blagoslovom vode kojim prethode Litanije svih svetih. Nakon blagoslova vode slijedi odricanje od grijeha, to jest od Sotone, te ispovijest vjere. Vodom će zatim biti

kršteni odrasli katekumeni ili djeca koja će se krstiti u ovoj noći. Ako nema kandidata za krštenje, tada predvoditelj škropi sve prisutne vjernike u znak obnove krsnih obećanja koja su dali Bogu osobno ili su ih dali njihovi roditelji i kumovi. Euharistijska služba – u Vazmenom bdjenju je vrhunac Kristove prisutnosti u ovoj noći nakon što smo ga doživjeli prisutnog u simbolu uskrsne svijeće, preko prisutnosti u riječi te u krštenju. Euharistija ostvaruje prisutnost Krista pod prilikama kruha i vina, koji je među nama prisutan u svakodnevnom životu kao Uskrsli, a posebno u svakom euharistijskom slavlju kada nam daje samog sebe za naše suobličenje njemu Proslavljenom.

Zašto se toliko mijenja datum Uskrsa?

Uskrsni su se događaji Kristova života odvijali u okvirima stare židovske Pashe. On je proslavio svoju vazmenu večeru, proživio svoju muku i smrt i doživio svoj Uskrs za vrijeme toga židovskoga blagdana. On je tom blagdanu dao i konačan, svoj smisao, naznačio mu novu perspektivu koja dosiže sam prag vječnoga života.

Židovi su slavili Pashu 14. dana mjeseca nisana. Bio je to sedmi mjesec židovskoga kalendara, a odgovara našem ožujku i travnju, s početkom proljeća. U Crkvi se u prvo vrijeme Uskrs nije slavio u svim krajevima podjednako, ali uvijek u svezi sa židovskom Pashom. Koncil u Niceji godine 325. donosi opće pravilo za datum Uskrsa, kako bi svi u jedan glas i u isti dan mogli uzdići svoje molitve na sveti dan Uskrsa.

Uskrs se otada slavi u nedjelju koja pada nakon punog mjeseca koji prati proljetnu ravnodnevnicu, ekvinociju. Tako se Uskrs pomiče između 21. ožujka i 25. travnja. Otkađ je Grgur XIV. godine 1582. reformirao kalendar (Hrvatski sabor ozakonjuje ga 1587.), istočne Crkve ostaju po julijanskom kalendaru.

Tako Blagdan nad blagdanima, kako se u kršćanskoj predaji zove Uskrs, nažalost ne slave svi kršćani u isti dan. Postoji sveopća težnja da se dođe do što usklađenijega svjetskoga kalendara. Tomu bi mnogo pridonijelo kad bi se Uskrs slavio uvijek na isti dan. Katolička se Crkva na II. vatikanskom koncilu izjasnila u prilog takva kalendara, uz uvjet da ga prihvate i druge Crkve. Po današnjem računanju, Isusov se Veliki petak one godine dogodio 7. travnja, a Uskrs 9. travnja. Taj bi datum bio prikladan za buduće stalno uskrsovanje.

Izvor: www.hic.hr/uskrs-hrvata01.htm

Uskrs – svetkovina Života

Nije rijedak slučaj da se među običnim kršćanima čuje rasprava o tome koji je blagdan veći, Božić ili Uskrs. Jedan će reći da je Božić, jer da nije bilo Božića, tj. rođenja Isusa iz Nazareta, ne bi bilo ni Uskrsa. U skladu s logikom odnosa uzrok-posljedica ta je tvrdnja točna. No, drugi će reći da je Uskrs veći, jer da se nije dogodio Uskrs, tj. uskrsnuće Isusa trećeg dana nakon muke i smrti na križu, Božić ne bi imao nikakvoga smisla, osim možda kao tek jedna povijesna činjenica o jednoj osobi, ako bi se zadržala u povijesnom pamćenju. U tom objašnjenju više ne vrijedi prethodna, nego obrnuta logika odnosa uzrok-posljedica. Drugim riječima, kršćani slave Božić kao blagdan rođenja Isusova zato što je toga povijesnog Isusa iz betlehemske štalice „Bog uskrisio, oslobodivši ga grozote smrti“ (Dj 2, 24). Ili još odrešitije: „A ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera naša“ (1 Kor 15, 17). Uskrs je dakle tajna vjere čija jeka odzvanja od ushita Isusovih učenika koji su ga sreli živoga. Uskrs je temeljna tajna vjere iz koje sav Isusov život i djelo dobivaju konačnu i neopozivu potvrdu božanskim autoritetom. Pristup tajni Uskrsa je moguć samo vjerom, nezasluzenim darom odozgo. Stoga su obojica kršćana s početka ovog osvrta u pravu, ali svaki na svoj način. U Božiću je rođen Isus. U Uskrsu je rođen Krist. A Isus Krist je Sin Božji koga je „Bog učinio i Gospodinom i Kristom“ (Dj 2, 36). Sugovornicima bi trebalo skrenuti pozornost na središnju temu

obaju blagdana, naime na život i na nastanak novoga života. U Božiću se rodio Isus od Marije kao pravi čovjek. U Uskrsu je Bog potvrdio Isusa za Krista i Gospodina. I dok rađanje čovjeka pobuđuje u ljudima duboke osjećaje radosti i veselja zbog susreta s novim životom na zemlji, dotle vjera u uskrsnuće pobuđuje u ljudima duboke osjećaje radosti i veselja zbog mogućnosti novog života u onostranosti. Ali valja otvoreno reći da teologija odnosno vjera ne ukida ljudsku biologiju. Jedino što čovjek zna s apsolutnom sigurnošću jest to da će jednog dana umrijeti. To je jednostavno neumoljivi zakon biologije. To je jedina istina dostupna ljudskom razumu o kojoj nema alternativnih rješenja u domeni ljudskih mogućnosti. Ali što ne može čovjek, može Bog. Dakle, ipak postoji rješenje. Ono je i sadržano i ponuđeno u otajstvu Uskrsa. Tu nam je od male pomoći biologija. Tu su nam od male pomoći prirodne znanosti. Tu su nam od male pomoći tehnika i tehnologija. Tu nam je od male pomoći i sam prirodni razum. Svjetlo vjere koje prosvjetljuje ljudski um obasjava mu put do tajne Uskrsa, tj. do nezamislive i nedokučive ljubavi Božje prema ljudima i svim stvorenjima. Uskrs se tako otkriva kao istinska svetkovina života. Ali ne bi trebalo cjepidlačiti. Valja otvoreno reći da sav stvoreni život, sve što se miče i živi, sva živa bića u prirodi, čitavo čovječanstvo, svako ljudsko biće u Uskrsu dobivaju novu vrijednost. Istina, za čovjeka je ta vrijednost nezamislivo radikalno nova – čovjeku se u smrti život ne oduzima, nego samo mijenja.

Tonči Matulić

„Glas Koncila“, Broj 15 (1555), USKRS, 2004.

REGIONALNE SJEDNICE S DELEGATOM

Duhovni život kršćanina

Predavanje o duhovnom životu kršćanina pred izazovima suvremenog svijeta održala je mr. s. Ivanka Mihaljević iz Bugojna.

Regionalne sjednice pastoralnih i socijalnih djelatnika iz Njemačke na čelu s delegatom za hrvatsku pastvu u Njemačkoj fra Josipom Bebićem održane su 11. veljače u HKM u Dortmundu za regiju Sjeverna Rajna i Vestfalija, 12. veljače u HKM Hannover za Sjevernu regiju, 13. veljače u restoranu „Seeterrasse Giesen“ u Dettenheimu u HKM Mittelbaden za regije Baden-Württemberg I, Baden-Württemberg II i Rajnsko-majnsku regiju, te za Bavorsku regiju 18. veljače u hotelu „Poinger Hof“ u Poingu kod Münchena, vlasnika Ive Sadrića.

Na sjednicama se okupilo više od sto sudionika, a na sjednici u Dortmundu sudjelovao je i ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu vlč. Ante Kutleša.

Na početku su pozdravnu riječ uputili predstavnici regija i voditelji misija na čijim su se područjima održavale sjednice. Predavanje o temi „Duhovni život kršćanina u suvremenom svijetu“ održala je mr. s. Ivanka Mihaljević, školska sestra franjevka Bosansko-hrvatske provincije, koja živi i radi u Duhovnom centru svojih sestra u Bugojnu.

Promišljajući naslov lako je uočiti da je u središtu pozornosti kršćanski život koji bi rado bio proročko svjedočanstvo. No kršćanski je život zajedno sa svojim proročkim svjedo-

Sa sjednice u Dortmundu. Zdesna prema lijevu: ravnatelj vlč. Kutleša, predstavnik regije o. Brnas, delegat o. Bebić i predavačica mr. s. Ivanka Mihaljević.

čanstvom pred velikim izazovima suvremenog svijeta. O takvom životu želimo razmišljati. Kako u situaciji kakva jest posvjedočiti kršćanskoga Boga? Naime, svjedočiti kršćanskoga Boga u svijetu, prostoru i vremenu u kojem živimo, osnovna je zadaća vjernika kršćanina. Najšire, ali i najosnovnije za kršćanina jest, naime, da on svojim životom svjedoči Boga i nakana mu je da druge ljude dovede u zajedništvo s Bogom, jer je to njegovo temeljno vjerničko iskustvo. Ovaj se ideal ipak ne ostvaruje bez

zapreka i ne malih poteškoća. Kršćanski život i mi s njime umreženi smo u globalni i planetarni svijet kojim nas brzo i udobno pokreću informacije, nove tehnologije, kulture, religije, gospodarstveni i politički sustavi. U procesu mondijalizacije i kršćanski život zadobiva nešto od globalnog identiteta i univerzalističke težnje da se od različitosti stvori jedinstvo što bi naše karizme ucijepilo u idealnu zamisao ljudskog promaknuća. U ovom predavanju naglasak želim staviti na autentično življenje kršćanskog života. Navest ću neke karakteristike neautentičnosti i ponuditi moguća obilježja autentičnog življenja. Želim ponuditi i neke putove kako je moguće prijeći iz neautentičnog u autentični kršćanski život. Razmeda između toga dvoga mora biti Božji zahvat za koji se kršćanin treba otvoriti, kazala je.

Govoreći o izazovima izvana, podsjetila je da je vrijeme koje živimo uzbudljivo i dramatično; nudi nove prigode, a ograničava neke mogućnosti; otvara neviđene prostore i nagoviješta teške izazove... U društvu i kulturi događaju se brze promjene izazivaju odgojnu i evangelizacijsku zauzetost.

Sudionici iz Sjeverne regije okupili su se u Hannoveru

Govoreći o izazovima iznutra, kazala je kako nam je djelovati u svijetu starozavjetnih proroka te kako je potrebna obnova autentičnosti. Biti autentičan znači uporno i dosljedno tragati za Božjom blizinom, za osobnim susretom s osobnim Bogom u osobi Isusu Kristu. Kršćanstvo treba temeljiti na temelju vlastite odluke i želje da ta odluka oblikuje cijeli život, ne iz tradicije.

Kršćanski život u suvremenom svijetu nailazi na prepreke koje dolaze i iz same kršćanske zajednice, tako da ne može primjereno odgovoriti na izazove vremena. Takve prepreke mogu biti problem znakovitosti i vjerodostojnosti u vrijeme otvorene sekularizacije, gubitak identiteta i sl. Sve to oslabljuje ljubav za Krista i ljude. Programi i dokumenti koje stvaramo izvršni su svečani proglasi, uzvišena teorija, ali puni utopije koji još više izazivaju strah i frustracije, jer nisu stvarani iz života i zato je u njima premalo evangeoske mudrosti. Od velike

Najvažnije vjerničko iskustvo i najljepši trenuci života jesu ako smo makar krajičkom osjetili ljepotu zajedništva s Bogom, te ako je netko preko nas i sam iskusio otkupiteljsku snagu Božje blizine. To je zahtjevna, ali istodobno usređujuća kršćanska zadaća.

je važnosti da postanemo ono što trebamo biti, sada i ovdje, u svijetu koji nas nosi sa sobom. Ne možemo govoriti kakav bi trebao biti kršćanski život bez ostvarenja u životu, jer nas to ispražnjava, vodi nas u krizu identiteta. Naš stil života i služenja, navezan na kulturne i povijesne povezanosti koje danas više ne postoje, ne uspijeva biti istinska prisutnost u životu naroda, i to nas udaljava od njegovih istinskih problema. Svrha kršćanskog života nije preživljavanje, nego prošlost. Uloga kršćanskog života je učiniti vidljivim što je Radosna vijest sada za naše vrijeme. Kršćani trebaju učiniti sadašnjost svetom, tamo gdje jesu – uprisutniti Krista. Ako kršćanski život želi bit znakovit danas i ako ga treba sačuvati za sljedeću generaciju, kršćani ovog vremena trebaju izbjeći dvije opasnosti: duhovnu površnost i sverasireniji i sveprisutniji individualizam, te se pobrinuti da zadrže živim Božji glas. Duhovnost je zaista veoma važno pitanje trenutka u kršćanskom

Najveći broj sudionika okupio se u Dettenheimu

životu. Duhovnost našega vremena je duhovnost Velike subote: duhovnost zbuđenosti i potištenosti, umornosti, nedjelotvornosti i nemoći, duhovnost vjere u mraku.

Govoreći o perspektivi kršćanskog života, kazala je kako karizma nasljedovanja Isusa jest djelo Duha Svetoga. Duh Sveti je Kristov Duh. On je u službi Kristove Istine. Njegova je uloga, kao što nam to svjedoči Evanđelje po Ivanu, da pomogne pri primanju, razumijevanju, pounutrašnjenju i življenju Isusova Evanđelja. Najvažnije vjerničko iskustvo i najljepši trenuci života jesu ako smo makar krajičkom osjetili ljepotu zajedništva s Bogom, te ako je netko preko nas i sam iskusio otkupiteljsku snagu Božje blizine. To je zahtjevna, ali istodobno usređujuća kršćanska zadaća, kazala je na kraju mr. s. Ivanka Mihaljević.

Nakon predavanja razvila se plodna diskusija. Delegat o. Bebić je u svom izvješću podsjetio kako je protekla 2007. godina bila plodonosna ne samo na pastoralnom već i na drugim područjima. Kazao je kako se misna slavlja na hrvatskom jeziku u Njemačkoj slave na 300 mjesta, vjeronaučna pouka održava se na 200 mjesta, a više od 4000 osoba pripravlja se na sakramente. Ravnatelj vlč. Kutleša je na sjednici u Dortmundu izvijestio o stanju u hrvatskoj inozemnoj pastvu.

U Sjevernoj regiji, umjesto vlč. Mile Miljka koji uskoro odlazi u mirovinu i vraća se u domovinu, za predstavnika regije izabran je fra Petar Čirko, voditelj HKM Berlin, a za zamjenika fra Radoslav Tolić, dušobrižnik u toj misiji.

Tekst i snimke: Adolf Polegubić

Sa sjednice Bavarske regije u Poingu

WÜRZBURG

Iznimnost i izazovnost svećeničke službe

Duhovne vježbe za hrvatske svećenike i đakone iz Zapadne Europe o temi „Iznimnost i izazovnost svećeničke službe u modernom svijetu, održane su od 25. do 28. veljače u Kući za duhovne vježbe Biskupije Würzburg „Himelsporten“ u Würzburgu, u organizaciji Hrvatskoga dušobrižničkog ureda iz Frankfurtu. Na duhovnim se vježbama, koje je predvodio svećenik Splitsko-makarske nadbiskupije dr. Ivan Bodrožić, okupilo oko sedamdeset svećenika i dva stalna đakona.

Sve je na početku pozdravio ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu vlč. Ante Kutleša, koji je okupljenima prenio pozdrave hrvatskih (nad)biskupa, posebice predsjednika Vijeća za hrvatsku inozemnu pastvu dubrovačkog biskupa mons. dr. Želimira Puljića. Pozdravljajući nazočne, delegat za hrvatsku pastvu u Njemačkoj fra Josip Bebić je kazao kako taj susret nadmašuje sve susrete jer ima za cilj napuniti Božjim Duhom duhovne baterije. Na duhovnim su vježbama bili i delegati iz skandinavskih zemalja mons. Stjepan Biletić te iz Francuske i susjednih zemalja vlč. Stjepan Čukman.

Tijekom duhovnih vježbi voditelj dr. Bodrožić je govorio o krizi zvanja pred izazovom zanimanja, o temi „Biti svećenik u duhu i ritmu vremena“, o demitologizaciji znanosti, o temi „Nad ponorom otuđenosti“ te zadnjega dana o temi „U vrtlogu relativizma“.

„Jedna od odlika modernog i postmodernog društva je perfekcioniranje odnosa prema vlastitom poslu i zanimanju. Radi se o usavršavanu samo jednog specifičnog područja vlastite struke u kojemu onaj koji ga obavlja postaje vrhunski usavršen. S druge je pak strane zaklinut za druge dimenzije, što se vidi u zornim primjerima medicine i tehnologije. Gubeći svoj odnos prema vertikali, a sve više stvarajući od zemlje mjesto privlačnog i ugodnog boravišta, čovjek zanemaruje svoj odnos prema Bogu, te ujedno odnos prema svome zvanju. Zato danas ponajprije stoji da se događa kriza kršćanske svijesti kao iznimnog Božjeg zvanja. Kršćani se doživljavaju kršćanima u tradicijskom slijedu, a

Gubeći svoj odnos prema vertikali, a sve više stvarajući od zemlje mjesto privlačnog i ugodnog boravišta, čovjek zanemaruje svoj odnos prema Bogu, te ujedno odnos prema svome zvanju. Zato danas ponajprije stoji da se događa kriza kršćanske svijesti kao iznimnog Božjeg zvanja.

ne snazi vlastitog izbora. Njegov su prioritet ne nebeske nego zemaljske vrijednosti (posao, plaća, koristi i ugodnosti i sve što je vezano s time). Unutar takve krize kršćanske svijesti kao zvanja, događa se kriza i svećeničke službe, koja nikad nije obična služba nego je služba unutar jednog zvanja“, kazao je dr. Bodrožić.

Duhovne
vježbe je
vodio
dr. Ivan
Bodrožić

„U svijetu u kojem kršćani ne doživljavaju svoj kršćanski život kao Božje zvanje, sve teže i mi razumijevamo svoju ulogu svećenika u svemu tome. Kriza nastupa onda kad se zvanju pristupi kao uhljebljenju, radnom mjestu na kojem se malo radi, dobro zaradi, lagodno živi i uvijek ima nabolji dio kolača. S obnovom naše svijesti o pozvanosti valja obnavljati i svijest o pozivu kršćanina, o kršćanskom životu kao zvanju, jer bez toga i govor o našem zvanju biva lišen svoga temelja.“

Govoreći o biti krize zvanja, dr. Bodrožić je kazao kako kriza zvanja može biti samo kriza naše kršćanske gorljivosti, našeg svećeničkog uvjerenja, kriza mog i tvoga identiteta, kriza naše komunikacije s Bogom. „Ne smijemo mi sami tako živjeti, niti smijemo dopustiti da nas drugi tretiraju kao zaposlenike, već kao Božje poslanike. Povijest Crkve u Europi svjedoči kako se često baš to događalo, počevši od najranijih vremena. Crkva je sebi i svome

ugledu samo priuštala mnoge probleme i neugodnosti kad je ulazila u takav odnos“, kazao je voditelj duhovnih vježbi dr. Ivan Bodrožić. Sve je u srijedu u večernjim satima pozdravio kanonik Hans Herderich iz Referata dušobrižništva stranaca u biskupiji Würzburg koji je okupljene upoznao s Biskupijom. Sudionici duhovnih vježbi uputili su uskrсну čestitku hrvatskim haaškim uznicima uz novčani prilog.

Tekst i snimke:
A. Polegubić

Na duhovnim se vježbama okupilo oko sedamdeset svećenika i dva stalna đakona

HAYINGEN

Održan obiteljski seminar

Na zamolbu petnaestak hrvatskih obitelji iz Baden-Württemberga, od 18. do 20. siječnja, na Švapskom Gorju u Hayingenu (Lauterdörfle) održan je obiteljski seminar. Tomo i Katica Čirko, omiljeni voditelji ovih seminara, vodili su i organizirali dugi niz godina ove seminare za hrvatske obitelji iz Württemberga u Njemačkoj, u okviru aktivnosti Caritasa za područje Fils-Nekar-Alb. Ovi seminari za iseljeničke obitelji i one s kraćim boravkom ovdje, potiču duh zajedništva, solidarnosti i suosjećanja sa bližnjim, potiču bolje razumijevanje u obiteljskom i prijateljskom krugu, te zdravu integraciju u novu sredinu. Njegujući vlastite korijene, dakle nasljeđe iz domovine, potvrđuje se identitet, a kroz susret, seminar i slična događanja, usvaja se i ono dobro, iz kršćanske i kulturne tradicije zemlje useljenja i življenja.

Na veliko zadovoljstvo obitelji na ovom seminaru, koji su se prošle godine, doista suznih očiju oprostili od svojih dragih dugogodišnjih voditelja obiteljskih seminara, Tome i Katice Čirko, organiziran je ovaj, na svoj način izvanredni seminar. Organizirali su ga i vodili, po dolasku iz domovine, gdje su iz Njemačke, otišli u zasluženu mirovinu, naša dobro nam poznata obitelj Tome i Katice Čirko. Oko prikupljanja obitelji, pomogli su im gospodin Ivan Ivanković, pastoralni referent pri HKZ iz Esslingena i fra Ivan Škopljanac Mačina iz HKZ u Esslingenu. Referent na seminaru bio dr. Antonio Mario Čirko, karmelićanin iz Zagreba. O. Antonio Mario ob-

radio je s obiteljima više tema, a središnja tema bila je „Kako živjeti vjeru u obitelji u današnjem vremenu“. U izlaganju popraćenom video prezentacijama, o. Antonio je prisutne obitelji podsjetio da ljubav i mir, trebaju biti središnja tema života svake kršćanske obitelji, jer one dokazuju Božju prisutnost. Bogu treba zahvaljivati na daru ljubavi zajedničkog života, ugled-

diji postanu odgojitelji djece. Važno je da unatoč umanjivanju vrijednosti obitelji, čuvamo naše obitelji od novih i krivih mentaliteta i vrijednosti.

Uz glavnu temu, o. Antonio Mario Čirko dopunio je svoje izlaganje temom o Euharistiji, koja se uklapa u osnovno razmatranje. Zanimljivo je bilo izlaganje o povijesti karmelićanskog reda, s posebnim osvrtom na karmelićane u Hrvatskoj, te pitanje osobne i zajedničke molitve u obitelji. Sve je dopunio informacijom (na upi-

dati se u nazaretsku obitelj. Poruka našeg pape Benedikta XVI. bila je jednom prilikom, da obitelji ne mogu nestati, iako se danas omalovažavaju i možda su ugroženije u srži svojeg postojanja više nego ikada u povijesti. Otac Antonio Mario je naglasio, kako se gubi intima povezanost obitelji. Danas obitelj zajedničko vrijeme provodi odlaskom u shopping centre, umjesto da se posveti vrijeme zajedničkom druženju i sudjelovanjem na nedjeljnoj misi. U gledanju tv-programa i konzumiranju medija, treba naći zdravu mjeru, a ne dopustiti da me-

te seminaraca) o karizmatičkim pokretima u Hrvatskoj i svijetu.

Nakon diskusije i pitanja, sudionici seminara su zahvalili na iscrpnosti i svim darovima sudjelovanja i saznanja, koja prate ovakve susrete, uz želju da se ponovo susretnu, možda već u ovoj godini, u domovini, na susretu, koji će opet upriličiti obitelj Čirko, već u lipnju, na blagdan sv. Ivana Svitnjaka. Zajednička želja voditelja i prisutnih obitelji odrazila se u zahvali za susret i molbi da, dragi Bog podari radost i snagu za buduće susrete.

Anka Krstić-Legović

SCHORNDORF

Proslavljeno Stepinčevo

U nedjelju 10. veljače Hrvatska katolička zajednica iz Schorndorfa proslavila je svoga zaštitnika bl. Alojzija Stepinca. Misno slavlje predvodio je i propovijedao zamjenik biskupa iz Rottemburga kanonik vlč. Rudolf Hagmann. Misa je slavljena dvojezično, na hrvatskom i njemačkom jeziku. Uz redovite ministrante misi je pribivala i skupina žena u hrvatskim narodnim nošnjama. Bogate narodne nošnje, hrvatski barjak i slika bl. Alojzija Stepinca bili su

glavno obilježje ove proslave. Djeca su također bila važani sudionici, uz to što su ministrirala, pjevala su i u zboru pod vodstvom orguljaša Branka Pinjuha. Nakon mise priređen je objed. HKZ u Schorndorfu postoji već 5 godina pod vodstvom don Vjekoslava Šaravanja koji vodi i HKZ u Schwäbisch Gmündu te se i ondašnji župljani rado odazivaju na zajedničke proslave. Pri osnutku župe u Schorndorfu jedva je bilo 15-ak župljana, a danas ih je preko stotinu.

Don Vjeko izrazio je radost zbog povećanja broja Hrvata u toj zajednici istaknuvši da je to u prvom redu Stepinčevo zaslug. Vlč. Hagmann je u svojoj propovijedi istaknuo potrebu zajedništva te pripadnost jednoga čovjeka drugome bez obzira na nacionalnost ili porijeklo. Cijela katolička zajednica i don Vjekoslav Šaravanja uputili su zahvalu vlč. Hagmannu na posjetu u nadi da će ih i u buduće posjetiti te tako uveličati njihove proslave. Zabava se nastavila do ranih večernjih sati u veselom raspoloženju praćeno pjesmom i razgovorom. ■

Piše: Mihály Szentmártoni, S.J.

Isusovo uskrsnuće je trajan događaj

Uskrs nije povratak na prijašnje stanje, nego iskorak u vječnost.

Rado ponavljamo da je Isusovo uskrsnuće središnji događaj kršćanstva, najveća novost povijesti, temelj i smisao našeg duhovnog života u smislu strastvenog nadahnuća sv. Pavla: „Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera naša i mi smo najjadniji od svih ljudi jer živimo u trajnoj iluziji i od trajne iluzijel“. Međutim, kad se radi o tome, da počnemo živjeti uskrsnuće, da ga ugradimo u svoju svagdanju duhovnost, onda se nekako izgubimo, postajemo nesigurni. Možda razlog za ovu nelagodnost treba tražiti u tome što nemamo zapravo jasan pojam o samom značenju Isusova uskrsnuća.

Uskrsnuće nije povratak u vremenu

S obzirom na Isusovo uskrsnuće stvarno postoji neka nejasnoća i kod mnogih vjernika, osobito što se tiče značenja riječi: „uskrsnuo od mrtvih“. Ovaj izričaj ima dva značenja koji se, istina, ne isključuju međusobno, ali nisu ni istovjetna, nego označuju dvije različite situacije. Kad čujemo riječ „uskrsnuo“, kao prva misao dolazi nam na pamet „zemaljsko“ značenje riječi „uskrsnuo od mrtvih“. Po takvom shvaćanju uskrsnuće bi značilo povratak u onaj isti život što ga je čovjek ranije imao, a sad ga izgubio po smrti; uskrsnuti bi tada značilo povratak na ranije, kao kad se netko nakon određenog vremena izbjivanja vraća kući i radosno nalazi sve onako kao što je napustio pri odlasku.

U ovom zemaljskom smislu uskrsnuće onda znači nanovo pokretanje hoda vremena, kao što čovjek navije sat koji je stao. To je čudesan povratak: čovjek učini korak natrag u život, isti korak koji je ranije učinio prešavši prag smrti, samo sada u obrnutom smjeru. Tako se dogodilo Lazaru koga je Isus pozvao natrag u život: on time nije postao besmrtni, nego se morao još jednom suočiti sa smrću.

Lako ćemo uočiti, da ovakvo shvaćanje uskrsnuća pomalo sliči na buđenje iz začaranog sna, kako nam pripovijedaju priče. Lijepa princeza

spava dubokim snom i nakon sto godina bude probudena poljupcem svog princa. Ali time se ne rješava ni jedan problem: niti života, niti smisla, niti smrti. Razum se buni protiv takvog shvaćanja uskrsnuća. Nijedan razuman čovjek vjerojatno ne bi htio opet natrag u vlastitu prošlost, u život koji ga upravo ima ili ga je imao. Naša naravna težnja je uvijek prema naprijed, prema višem, prema boljem. I tako stignemo do drugog, „nadnaravnog“ značenja uskrsnuća.

Uskrsnuće je iskorak u vječnost

Izraz „uskrsnuo od mrtvih“ ima također svoje „nebesko“ značenje. Isusu nije stalo do toga da učini korak unazad, nego je prekoračivši prag smrti napravio jedan korak unaprijed. On je zakoraknuo u vječnost, s onu stranu vremena i smrti. Isus nije ostao stanoviti u ovoj kući vremena i smrti, nego je njegov stan sada vječnost. Njegovo uskrsnuće nije povratak, nego čudesan proboj naprijed, u nešto sasvim novo. On nije došao natrag u okove zemaljskog života, nego je prošao kroz vrata koja su nam bila dotad zatvorena. Otišao je u nebo, u slobodu, u vječnost. Ovo radosno i pobjedonosno uskrsnuće Isusovo mijenja za nas definitivno smisao života i smrti, našeg života i naše smrti. Isus je svojim uskrsnućem otvorio jedna vrata, stvorio jedan most, srušio jedan zid koji nas je dijelio od budućnosti, od vječnog života. Stoga grobovi nisu više zauvijek zatvoreni kao oni od faraona, nego se čelični oklop slijepe sudbine razbio na komadiće, a opkoljuje nas i štiti Božja nježna ljubav.

Eto, to znači Isusovo uskrsnuće: korak naprijed, a ne povratak u prijašnje stanje. A ono isto to mora onda značiti i u našem konkretnom duhovnom životu. Možemo se u prvom redu zamisliti u smisao i značenje naših ispovijedi. Svaka ispovijed je zapravo jedno čudesno malo uskrsnuće: iz grijeha u novi život, iz mlakosti u revnost, iz osrednjosti u oduševljenje. Ispovijed nije povratak u prijašnje

stanje, nego iskorak u nova iskustva Božje ljubavi.

Bog i danas djeluje

Slavimo Uskrs s pomiješanim osjećajima. Nitko nije vidio što se to dogodilo u zori uskrsnog jutra u grobu. Događaj Isusova uskrsnuća je nevidljiv za ljudske oči. Ali je bilo izrečeno: jedan glasnik Božji, jedan anđeo susreo je žene i ispričao im što se to dogodilo u tajnosti: „Ne bojte se! Znam da tražite raspetog Isusa. Nije tu, uskrsnuo je kako je rekao.“ Kako su žene reagirale na ovu uskrsnu vijest? Strah i radost obuzima ih istovremeno, znači reagiraju s pomiješanim osjećajima. Nekako se i mi slično osjećamo kao ove žene. Pjevamo Aleluja i radosni smo zbog uskrsne dobre vijesti. Ali istovremeno tišti nas sve ono što se oko nas događa.

Slavimo Uskrs s pomiješanim osjećajima, ali ga ipak slavimo. Slavimo ga u povjerenju da i danas djeluje isti onaj Bog koji je prije 2000 godina uskrsio Isusa od mrtvih. Zar nije tim događajem započelo novo doba? Bog je pokrenuo jedno događanje koje i danas nastavlja svoj tok. Veliki teolog Karl Rahner ovako je slikovito opisao tu situaciju. Kad je netko zapalio fitilj za jedan eksploziv, ali još mora čekati na eksploziju koja će se neminovno dogoditi, onda taj sigurno neće reći da je paljenje fitilja bio jedan prošli događaj. Početak jednog događaja spada već u cjelinu tog događaja, stoga je sadašnjost koja nosi u sebi budućnost. Tako moramo misliti i o Isusovu uskrsnuću.

Uskrs nije blagdan nekog bivšeg događaja. Aleluja se ne odnosi na ono što je bilo. Uskrs navješćuje jedan početak koji je već odlučio budućnost. Uskrsnuće poručuje da je već započela proslava. Sigurno da ima mnogo nedovršenoga i neotkupljenoga u našem životu, u svagdašnjici, u svijetu. Unatoč tome smijemo pjevati „Aleluja“, jer je Kristovim uskrsnućem Bog pokazao da je jači od svih moćnika ovog svijeta. Bog ima posljednju riječ u tijeku povijesti. ■

Frei für Gott zu sein

Verehrte Leserinnen und Leser!

Seit das Wort Gottes Fleisch geworden ist, hat sich den Menschen das Tor zur Göttlichen Schatzkammer geöffnet, denn „durch Jesus Christus ist Gnade und Wahrheit auf die Welt gekommen“. Professor Josip Turčinović würde sagen, dass das Wort Wahrheit im Kroatischen von dem Verb sein kommt, und demnach ist Wahrheit das, was in sich ist. In Übereinstimmung damit ist die einzige Wahrheit, der einzige, der sich selbst hat, die Fülle von sich und allem, was aus ihm hervorgeht – Gott. Die Art und Weise, wie Gott die Menschen lenkt – das ist Gnade. Gott ist dem Menschen zugeneigt und er möchte sich ihm unaufhörlich selbst schenken. Er ist Emanuel, d.h. für – uns – Gott. Davon leben wir. Gott liegt viel an uns.

Er hat uns lieb gewonnen in seinem Sohn Jesus und wir sind seine geliebten Kinder. Jesus ist gekommen, um den Menschen zu zeigen, wie sie leben sollen, um Gott zu gefallen. Gott möchte, dass wir das Erbe seines Sohnes antreten. Was bedeutet sein Erbe anzutreten? In seinem eigenen Leben von Gott Zeugnis abzulegen und ihn in sein eigenes Leben zu übertragen, das bedeutet sein Erbe anzutreten. Die Christen sind sich der Tatsache bewusst, dass es nicht ihr Verdienst ist, dass sie vor der Erschaffung der Welt auserwählt und im Voraus dazu bestimmt wurden, Kinder Gottes zu sein. Der Gott des Ruhmes gibt denjenigen, die glauben, „den Geist der Weisheit und der Einsicht, damit sie ihn vollkommen erfahren, und er erfüllt sie mit Kraft, die der Wirksamkeit seiner gewaltigen Macht entspricht, die er in Christus offenbarte, als er ihn von den Toten auferweckte“. (Vgl. Eph. 1). Gott Vater erlöst durch seine Gnade alle Menschen, die wegen ihrer Vergehen und Sünden gestorben waren und daraufhin begonnen haben, an seinen Sohn Jesus Christus zu glauben, und erweckt sie zu neuem Leben. Da die Erlösung der Menschen von Gott kommt und es sein Geschenk an die Menschen ist, das durch keine menschliche Anstrengung und Tat erreicht werden kann, bleibt den Menschen nichts anderes übrig, als dieses Geschenk mit dem eigenen Glauben und mit dankendem Herzen anzunehmen.

Erst dann offenbart Gott in ihnen seine Stärke, so wie er sie in den Taten seines Sohnes offenbarte, in seinem Tod und in seiner Verherrlichung sowie in der „Kirche, die Fülle von Jenem ist, der alles in allen erfüllt“ (Vgl. Eph 1).

Diesbezüglich ist die Haltung eines jeden Christen vor Gott: „arm sein“ und „hungrig sein“, d.h. leer vor Gott sein. Und leer vor Gott zu sein heißt frei für Gott zu sein. Jener Mensch ist selig, der alles von Gott herbeisehnt und sich in freier Ergebenheit vollkommen seinem Willen und seiner Führung überlässt. Nur diejenigen Menschen, die sich vor Gott als leer erachten und erwarten, dass Gott sie mit ihrer Gnade erfüllt, sind arm im Geiste. Solchen und nur solchen, die ihr Verhältnis zu Gott ohne irgendwelche persönlichen Verdienste herstellen, schenkt sich Gott in Fülle und über sie vollbringt er mehr als es sein Sohn Jesus Christus selbst getan hat. Dieses reichliche Beschenken äußert sich im Falle der Seligen und Heiligen am offensichtlichsten. Sie lebten, wie wahre Erben Christi, in Liebe und handelten aus Liebe heraus. Durch das Gebet wurden sie von Gott abhängig. Von da an besaß niemand mehr Macht über sie, sogar die Welt verlor ihren Einfluss auf sie. Sie erlebten Gott als innere Kraft, die sie zur Arbeit an der Rettung der Seelen antrieb. Da Gott sie auch von sich selbst befreite, konnten sie sich vollkommen für andere Menschen einsetzen. Sie lebten wie Kinder des Lichts, bestrebt, in ihrem Leben Früchte des Lichts zu bringen und anderen Menschen bei der Erlösung zu helfen. Sie kämpften für Gerechtigkeit und Wahrheit, indem sie sich stets dafür entschieden, das und nur das zu tun, was Gott lieb war. Ihre Früchte sind auch nach ihrem Tod für die Erlösung der Menschen kostbar.

Davon konnte ich mich oft bei Feier- und Gedenktagen von Heiligen und Seligen überzeugen. Es hat mich in angenehmer Weise überrascht, mit welcher Hingabe und Liebe die Gläubigen ihre Frömmigkeit gegenüber den Günstlingen Gottes, ihrem Schutzpatron, zum Ausdruck bringen. In der Frömmigkeit der Gläubigen, die sie den Heiligen entgegenbringen, kommt der Glaube an den lebendigen Gott

zum Vorschein, der unser Schutzschild, unsere Zufluchtsstätte und unsere Sonne ist. „Er schenkt Gnade und Herrlichkeit; der Herr versagt denen, die rechtschaffen sind, keine Gabe“ (Ps 84,12). Gott liebt die Gerechtigkeit und lässt seine Frommen nicht allein. Nur er zeigt den Menschen den „Weg zum Leben“ und lässt „die Seele nicht in der Unterwelt“. Heilige zu ehren, mit ihnen zu beten, bedeutet zu bezeugen, dass sie auch nach ihrem Tod weiter leben und bei Gott unsere Fürsprecher sein können, und das wiederum heißt, in das jenseitige Leben und den lebendigen Gott zu glauben.

Zum Feiertag des hl. Blasius (kroatisch: sveti Vlaho) war ich, auf Einladung des Bischofs von Dubrovnik Dr. Želimir Puljić, in Dubrovnik, dem kroatischen Athen, und habe dort an der 1036. Feier des hl. Blasius teilgenommen. Ein herrliches Erlebnis! Die Stadt war mit hunderten Fahnen des hl. Blasius, der Stadt Dubrovnik und der dreifarbigten Staatsfahne geschmückt. In der Kirche des hl. Blasius gab es eine dreitägige Feier zu Ehren des Heiligen Parac, dem Schutzpatron der Stadt Dubrovnik, des gesamten Bistums Dubrovnik und dem Beschützer all derjenigen, die aus Dubrovnik kommen und in der Welt verstreut sind. Die Einwohner von Dubrovnik nennen ihren Schutzpatron Parac. Das ist ein altkroatischer Ausdruck, der von dem Verb „parčiti“ kommt, was so viel bedeutet wie: einen Prozess für jemanden „führen“, für jemanden ein gutes Wort einlegen, für ihn sorgen. In drei Verben, so äußerte Bischof Puljić, ist alles gesagt worden. Und der sechsjährige Leon Macanović sagte für die Zeitung Dubrovački vjesnik: „Der heilige Vlaho beschützt die Menschen. Auch uns beschützt er vor bösen Menschen. Ich mag ihn, weil er Gutes tut.“ Ich schließe mich dem kleinen Leon an und behaupte, dass Gottes Heilige Gutes für Gott und sein Königreich tun.

Wie die Einwohner von Dubrovnik jubiliere auch ich: „Es lebe der hl. Blasius!“ Möge der Herr durch seine Fürsprache und die Fürsprache all seiner Günstlinge in Christus und mit Christus uns alle zum ewigen Leben erwecken. In diesem Namen wünsche ich Ihnen ein frohes und gesegnetes Fest der Auferstehung Jesu.

Ihr P. Josip Bebić, Delegat

Erzbischof Marx – feierliche Amtseinführung

„Verkündigung des Evangeliums gehört in die Mitte der Gesellschaft.“

Der neue Erzbischof von München und Freising, Reinhard Marx, ist am Fest der Darstellung des Herrn, Mariä Lichtmess, Samstag, 2. Februar, im Münchner Liebfrauenstift feierlich in sein Amt eingeführt worden. Sein unmittelbarer Amtsvorgänger, Kardinal Friedrich Wetter, und der Apostolische Nuntius in Deutschland, Erzbischof Jean-Claude Pérois, hatten ihn zur Kathedra, dem Bischofssitz in der Frauenkirche, geleitet. Der Nuntius übergab die in lateinischer Sprache abgefasste handgeschriebene Bulle, mit der Papst Benedikt XVI. den bisherigen Bischof von Trier zum 73. Nachfolger auf dem Bischofsstuhl des heiligen Korbinian ernannt hatte. Zuvor hatte der unmittelbare Amtsvorgänger von Marx, Kardinal Friedrich Wetter, den Bischofsstab an Marx übergeben, der ihm bereits vor 25 Jahren von Kardinal Joseph Ratzinger, dem jetzigen Papst, bei seinem Amtsantritt übergeben worden war.

„Weil Du, verehrter Bruder, die erforderlichen Fähigkeiten besitzt und als Bischof von Trier schon Erfahrung in der Leitung einer Diözese hast, wurdest Du für geeignet befunden, dieses Amt zu übernehmen und es fruchtbringend auszuüben“, heißt es wörtlich in dem päpstlichen Dokument. Die Urkunde, die Erzbischof Marx dem Metropolitenkapitel München zeigte, wurde in deutscher Übersetzung durch den Dompropst, Weihbischof Engelbert Siebler, verlesen. Anschließend beglückwünschten die anwesenden 56 Bischöfe, darunter vier Kardinäle, sowie Äbte und Obere männlicher und weiblicher Orden den neuen Erzbischof. Weihbischof Siebler versprach ihm im Namen aller Stände des Erzbistums – des Domkapitels, der Priester, Diakone, Ordensleute und Laien – Loyalität und gute Zusammenarbeit.

Erzbischof Marx: Große Aufmerksamkeit für Glaube und Religion

In seiner ersten Predigt erklärte Marx, auch in der modernen Gesellschaft sei Religion präsent und religiöse Fragen und Auseinandersetzungen fänden verstärkt großes Interesse. Zwar werde das Suchen und Fragen der Menschen bunter und vielfältiger, der christliche Glaube stehe nicht allein im Mittelpunkt des Interesses.

Evangelium ist Grundlage, sich politisch und gesellschaftlich einzumischen

Die Person Christi selbst sei das Profil und das Unterscheidende des christlichen Glaubens. Gott werde begreifbar und ansprechbar, „weil er selbst zu uns spricht und sich unseren Blicken aussetzt, ja jeden von uns persönlich anschaut“. Dies feiere die Kirche in der heiligen Messe, die nach den Worten des Zweiten Vatikanischen Konzils Quelle und Höhepunkt des kirchlichen Lebens sei.

Darauf hinzuweisen, sei die wichtigste Aufgabe des Bischofs. Dafür habe er Zeugnis abzulegen mit den ihm gegebenen Möglichkeiten und Fähigkeiten. Die Kirche ziehe sich damit aber nicht auf den engeren Kreis der Gläubigen zurück. Gerade in der Verkündigung des Mensch gewordenen Gottes bringe sie durch ihr Wort und ihr caritatives Handeln in die Gesellschaft, was Grundlage wahrer Humanität sei: „Der Mensch hat eine Würde, die nicht von Menschen abhängt, die vielmehr von Gott selbst gegeben ist, der sich in seiner Menschwerdung mit jedem Menschen verbunden hat.“ Weil die Verkündigung des Evangeliums in die Mitte der Gesellschaft gehöre und an alle gerichtet sei, müssten sich Bischof und Kirche auch „politisch und gesellschaftlich einmischen und zu Wort melden“. Marx sagte: „Dieses Zeugnis können wir auch in großer ökumenischer Verbundenheit geben. Christus ist Gottes Licht und Aufklärung für die ganze Welt.“

Grußworte von Kardinal Wetter und Kardinal Lehmann

In der Stunde seiner Amtseinführung werde Reinhard Marx vom Gebet zahlloser Menschen begleitet, hatte Kardinal Wetter seinen Nachfolger zu Beginn des Gottesdienstes begrüßt. Diese Stunde solle der Anfang einer gesegneten Zeit reicher Fruchtbarkeit für die Kirche von München und Freising sein. Der neue Erzbischof komme nicht in eigenem Namen, sondern sei Diener Jesu Christi. Auch der Vorsitzende der Deutschen Bischofskonferenz, Kardinal Karl Lehmann, richtete bei dem Gottesdienst ein Wort an Marx. Für die große Aufgabe im Erzbistum sei er „bestens gerüstet“. Zuvor hatte Lehmann eigens die Aktivitäten von Marx in der Bischofskonferenz herausgestellt. Insbesondere, dass er als Vorsitzender „eine unserer wichtigsten Kommissionen“, die für gesellschaftliche und soziale Fragen, leite. Seine ökumenische Offenheit und Kompetenz sei auch im Blick auf den für 2010 in München geplanten 2. Ökumenischen Kirchentag wichtig.

Tausende feiern Gottesdienst im Dom und im Fernsehen mit

Mehrere tausend Menschen hatten am Gottesdienst im Dom und über Bildwände auch in der benachbarten St. Michaelskirche teilgenommen. Zuschauer in Bayern und in ganz Deutschland konnten der Direktübertragung über das Bayerische Fernsehen folgen. Konzelebranten waren neben Kardinal Wetter auch der Vorsitzende der Deutschen Bischofskonferenz, Kardinal Lehmann, der Erzbischof von Köln, Kardinal Joachim Meisner, der Erzbischof von Wien, Kardinal Christoph Schönborn, der Apostolische Nuntius, Erzbischof Pérois, der zweite Metropolit in Bayern, der Erzbischof von Bamberg, Ludwig Schick, die Münchner Weihbischöfe Engelbert Siebler, Bernhard Haßlberger und Franz Dietl.

Zahlreich waren auch die Ehrengäste aus der Ökumene, aus der Politik und aus dem öffentlichen Leben.

Text und Bild: www.erzbistum-muenchen.de

Die Sprache sagt's

„Die Sprache ist unsere Schatztruhe. In ihr liegen unsere Kultur und unsere Geschichte aufbewahrt, die wir an die Nachwelt weitergeben.“, sagte neulich eine bekannte kroatische Künstlerin im kroatischen Fernsehen und wählte damit ein sehr schönes Bild für die Sprache, die wir als erste erlernen, um uns unserer Umwelt mitzuteilen: die Muttersprache. Die Sprache ist tatsächlich ein wahrer Schatz und ein großes Gut, das tagaus tagein bedacht und sorgsam gepflegt werden will: durch Sprechen, Hören, Lesen oder die Beschäftigung mit ihr. Nur so kann Sprache gedeihen, sich weiterentwickeln, wachsen und reifen.

In diesem Zusammenhang hat mir ein Projekt besonders gut gefallen, das neulich an einigen Frankfurter Kindergärten durchgeführt wurde. Bei dem Projekt wurden Geschichten in den verschiedenen Muttersprachen der Kinder laut vorgelesen, damit alle anderen Kinder die fremde Sprache hören konnten. Anschließend wurden die Geschichten dann auf Deutsch wiedergegeben und besprochen. Hintergrund des Projekts war der Gedanke, Kindern die Scham vor der eigenen Muttersprache zu nehmen. Die Pflege der Muttersprache wie im Falle der hier lebenden ausländischen Kinder ist sehr wichtig und es besteht in der Tat kein Grund, die Sprache der Eltern verkümmern zu lassen, zumal ihr als Trägerin von Kultur- und Geschichtelementen in unserer zusammenwachsenden Welt eine äußerst wichtige Brückenfunktion zugesprochen werden muss.

So viele Sprachen man spricht ...

Neben der Muttersprache war und ist das Beherrschen von weiteren Sprachen ein Zeichen von guter und umfassender Bildung. In meiner Muttersprache, dem Kroatischen, heißt es in einem Sprichwort: „So viele Sprachen man spricht, so viele Seelen hat man“ oder – wie eine weitere freie Übersetzung es schön ausdrückt „So viele Sprachen man spricht, so oft ist man Mensch“. Heute, in anbetracht der wachsenden Globalisierung, ist

das (möglichst frühe) Erlernen von (möglichst vielen) Fremdsprachen mehr denn je eine gute Zukunftsinvestition. Eltern, die ihren Kindern eine gute Schulbildung ermöglichen wollen, schicken ihren Nachwuchs an Schulen, an denen schon früh die Mehrsprachigkeit gefördert wird. Dafür leisten sich diejenigen, die es können, teure Privatschulen bzw. Schulen mit internationaler Ausrichtung, inklusive Unterricht in der Fremdsprache. Natürlich sind die Prestigefremdsprachen, mit denen man sich dort dann beschäftigt nicht etwa Kroatisch oder

Die Sprache lebt von und mit ihren Sprechern. Sie unterliegt dem Zeitgeist und damit Veränderungen. Wörter und Begriffe kommen aus dem Sprachgebrauch, neue Begriffe setzen sich durch und ersetzen alte. Doch bei aller Veränderung gibt es durchaus auch solche Wörter, die auf keinen Fall aus dem Sprachgebrauch verbannt werden sollten.

Türkisch, wie im Fall der Frankfurter Kindergärten, vielmehr sind es in erster Linie die großen Sprachen, die Sprachen des Handels, der Wirtschaft, der Technik, der Europäischen Union. Vorreiter ist die englische Sprache, die mittlerweile auch so weiträumig die deutsche Sprache durchdringt, dass sie ohnehin bereits „jedes Kind“ versteht.

Die Sprache ist das Spiegelbild des Zeitgeistes

Die Sprache ist das Spiegelbild des Zeitgeistes bzw. ein Mittel zu dessen Veränderung. Beobachtet man die Sprachentwicklung im Deutschen, stellt man fest, wie aus staubigen deutschen „Ämtern“ moderne „Agenturen“, aus nichts sagenden „Betriebsverwaltern“ viel verdienende „Manager“ werden. Auch die nicht so schöne „Müllabfuhr“ wird, zumindest sprachlich, in einen wohlklingenden „Entsorgungsservice“ verpackt. Schon ein oberflächlicher Blick auf die Sprache der Werbung spricht ganze Bän-

de. Kaum ein Werbeslogan kommt mehr ohne englische Begriffe aus, und um ein Produkt erfolgreich zu verkaufen, wird mitunter auch gerne zu neuen Wortschöpfungen oder zur Sprachverhöhnung namens Denglisch (unsinnigste Mischungen aus deutschen und englischen Wörtern) gegriffen. Hintergründig zeichnet sich eine Entwertung der Sprache ab, wenn z.B. in einer Werbung vom „intelligenter traden“ die Rede ist. Skurril sind auch so manche unsinnige Wortschöpfungen im Politbereich. So wird die CDU im Blick auf die Gesund-

heitsreform nicht mehr ihr Unwort „Kopfpauschale“ los. Während die „Bürgerversicherung“ von Rot-Grün wie ein Gnadenakt der Barmherzigkeit klingt, schwingt beim Sympathiekiller „Kopfpauschale“ irgendwie die Todesstrafe mit. Hier gibt das (Sprach-)Gefühl den Ton an. Wer fragt da noch nach dem Inhalt?

Die Sprache lebt von und mit ihren Sprechern. Sie unterliegt dem Zeitgeist und damit Veränderungen. Wörter und Begriffe kommen aus dem Sprachgebrauch, neue Begriffe setzen sich durch und ersetzen alte. Doch bei aller Veränderung gibt es durchaus auch solche Wörter, die auf keinen Fall aus dem Sprachgebrauch verbannt werden sollten. Ich denke hierbei an das Wort „Danke“. Ein kleines unscheinbares Wort, aber von unschätzbarem Wert, das so viel Menschliches in sich trägt. Man könnte beinahe sagen: „So oft man Danke sagt, so oft ist man Mensch“. Aber wer sagt noch Danke in einer Gesellschaft, in der jeder glaubt, sich selbst alles zu verdanken? Mangelnde Dankbarkeit ist, vom Grunde her betrachtet, ein Zeichen wachsenden Unglaubens. Im Volksmund heißt es: „Undank ist der Welt Lohn“. Vor einer Ego-Gesellschaft aber, die den Dank aus ihrem Wortschatz gestrichen hat, kann man nur Angst bekommen. Kein Wunder also, wenn der Volksmund den Komparativ von Angst „Heidenangst“ nennt. Die Sprache sagt's eben.

Antonia Tomljanović-Brkčić

SINDELFINGEN

Iz života zajednice

„Krist rane povija“

Ovogodišnja korizmena duhovna obnova u crkvi Presvetog Trojstva u Sindelfingenu, koja je održana od 7. do 10. veljače, protekla je u znaku predavanja fra Zvezdana Linića pod nazivom „Krist rane povija“.

Voditelj obnove fra Zvezdan Linić

O. Linić je četiri dana bio gost Hrvata u HKZ Sindelfingen. Fra Zvezdan Linić je voditelj Kuće susreta „Tabar“ u Samoboru i ovo mu je prvi seminar ovakve vrste u Sindelfingenu, a došao je na poziv svoga dugogodišnjeg prijatelja fra Marinka Vukmana. Crkva je svaki put bila ispunjena, a zadnjeg dana u nedjelju 10. veljače, kada se slavilo i Stepinčevo bilo je više od 800 vjernika. Za vrijeme duhovne obnove molilo se za ozdravljenje svih koji su na neki način zdravstveno naćeti, kako na tijelu tako i na psihi.

Fra Zvezdan je govorio i o porocima trke za materijalnim dobrima, zapostavljanju obitelji, prijatelja, Boga i Crkve, te istakao važnost blagdanskih i nedjeljnih okupljanja na sve-

tim misama. Naveo je primjer Nijemaca čije se crkve zatvaraju jer zjape prazne, nemaju ni svećenika ni vjernika. Za vrijeme fra Zvezdanova predavanja prigodne su pjesme, uz zvukove gitare pratili Marijana Zovko i Marijan Cibarić. U nedjelju nakon svete mise, koju su predvodili fra Zvez-

Prigodne pjesme pratili su M. Zovko i M. Cibarić. Na slici s fra Marinkom Vukmanom.

dan i fra Marinko uz asistenciju stalnog đakona Ivana Jeleća nastavljeno je slavljem. Prešlo se u obližnje misijske prostorije gdje je nastavljeno proslavom 110 obljetnice rođenja blaženog kardinala Alojzija Stepinca i desetogodišnjice proglašenja blaženim.

„Vrlo sam zadovoljan načinom i pobožnošću kojom su naši vjernici pratili i sudjelovali u duhovnoj obnovi koju je predvodio fra Zvezdan Linić“, rekao je fra Marinko Vukman, te dodao: „Svećano je bilo i u prostorijama misije gdje smo slavili Stepinčevo. Podijelili smo besplatno više od tisuću obroka i dugo se zadržali u prijateljskom razgovoru s prijateljima i znancima. Oćito su bili zadovoljni i sretni sa svime ovim što smo imali ovih korizmenih dana.“

U službu je uvedeno petnaest novih ministranata i ministranata

U službi Crkve i svoga naroda

Na drugu korizmenu nedjelju 17. veljače, bilo je svećano u crkvi Presvetog Trojstva u Sindelfingenu. Redovno nedjeljno misno slavlje je predvodio voditelj HKZ Sindelfingen fra Marinko Vukman. Odmah na početku najavio je da će biti svećano primljeno i obućeno 15 novih ministranata.

Djevojčice i dječaci od 11 do 13 godina su u svećanoj povorci, predvođeni svojim starijim kolegama, ušli na glavni crkveni ulaz, a popunjena crkva pratila ih je pjesmom „Krist na žalu“, koju je skladao pokojni papa Ivan Pavao.

„Izražavam svoju iskrenu radost što imamo prigodu pozdraviti toliki broj naše mladeži koja se odlučila staviti u službu svoje Crkve i naše kršćanske zajednice“, istakao je fra Marinko te pohvalnim riječima govorio o ministrantskom djelovanju i važnosti pri obredima misnih slavlja. Zatim je blagoslovio ministrantsku odjeću što su nazoćni popratili molitvom, a zatim i pljeskom kada su roditelji pomogli u oblaćenju mladih ministranata koji su zatim zauzeli svoja mjesta na oltaru i pobožno, ozbiljno i ponosno sudjelovali u misnom slavlju. Za rad s ministrantima je zadužena s. Bogoljuba Jurić, koja je pozorno pratila cijeli obred. Ona će s ministrantima kao i do sada, održavati redovne sastanke i pripremati ih za časnu obavezu koju su prihvatili i bodriti ih da budu ustrajni i odani ministrantskom pozivu. Petnaest novih ministranata su: Matea Blažinović, Andrea Galić, Viola Keser, Angelina Jukić, Ana Zovko, Nikolina Zeba, Ana Keser, Lidija Sudar, Diana Schöck, Magdalena Jakšić, Ivana Barbi, Mario Đurašin, Kristian Cibić, Filip Primorac i Andrija Petrićević.

Tekst i slike: Bono Žepić

MÜNCHEN

Proslavljen blagdan bl. Alojzija Stepinca

U nedjelju 3. veljače vjernici najveće hrvatske katoličke misije u svijetu svečano su započeli proslavu zaštitnika svoje misije bl. Alojzija Stepinca koja je potrajala do 10. veljače. U prepunoj dvorani u Musikpalastu, u kojoj se okupilo više od 1500 hrvatskih iseljenika, održan je duhovno-zabavni program, kojim je ujedno otvorena i proslava 60. obljetnice postojanja HKM u bavorskoj metropoli. Proslavi su pribivali i generalni konzul RH Vladimir Duvnjak sa svojim suradnicima konzulicom Sanjom Suto i konzulom Tihomirom Telišmanom. Dolaskom fra Tomislava Dukića na mjesto voditelja HKM 2003. godine, hrvatski vjernici su započeli slaviti blagdan našeg blaženika koji je svojim životom pokazao kako se voli svoj narod, te je izjavio kako je ljubav prema narodu moralna i etička dužnost kršćanina, a kršćanin mora ljubiti narod iz kojeg potječe.

Svečani program je započeo nastupom misijskih skupina, različitih skupina folkloraša, dječjeg zbora „Hrvatski slavuji“, klape „Croatia“ i ženske vokalne skupine „Lira“. Kroz program je nazočne vodio đakon Mate Kutleša. Najprije su na pozornicu izišle dječje folklorne skupine koje već godinama vodi Marija Šibenik, koja ih je pratila na harmonici. Raspjevani i

rasplesani mališani su svojim nastupom oduševili svoje roditelje, a publika ih je za njihove izvedbe nagradila velikim pljeskom. Nakon mališana svoje plesачko umijeće su pokazale i

nost proslave 60 godina HKM, fra Tomislav Dukić je istaknuo kako su Hrvati više od šest desetljeća svojim radom i životom prisutni u Bavorskoj. Djelovanjem u okviru HKM München Hrvati su

Misnom slavlju pribivao je veliki broj vjernika, među kojima i u narodnim nošnjama

folklorne skupine A „Fra Andrija Kačić Miošić“, koje vode Petra Mustać i Florian Grubišin, te folklorna skupina B pod vodstvom Slavice Tavra. Nakon

ostavili neizbrisivi trag u bavorskoj metropoli. Naš narod je u svojoj povijesti često bio razapet na križ, ali je u tim trenucima Crkva uvijek bila uz njega.

U programu je nastupio i misijski dječji zbor „Hrvatski slavuji“

folkloraša nastupili su zborovi HKM, koje vodi sestra Nikolina Bilić, diplomirana crkvena glazbenica. Nastupom crkvenih zborova otvoren je i program za proslavu 60 godina postojanja misije. Dječji zbor „Hrvatski slavuji“ je svojim prelijepim izvođenjem duhovnih pjesama pokazao kako su i najmlađe generacije hrvatskih iseljenika neizbrisivo povezane sa vjermom i tradicijom svoga naroda. Nakon malih slavuja prelijepo duhovne i domoljubne pjesme otpjevali su i članovi klape „Croatia“ i članice ženske vokalne skupine „Lira“. Otvarajući sveča-

Nazočnima su se obratili i predstavnici misijskog vijeća mr. Ante Moro te generalni konzul Vladimir Duvnjak. Nakon prvog dijela programa u kojem su nastupile misijske skupine uslijedio je koncert „Priljavog kazališta“. Tako je u jednoj prekrasnoj atmosferi i uz hitove Priljavaca završen prvi dio proslave blaženog Alojzija Stepinca.

Drugi dio proslave započeo je 7. veljače uz duhovnu obnovu koju je predvodio dr. Fra Ante Vučković, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu.

Tekst i snimke: Andela Drmić

REUTLINGEN

Duhovna obnova

U Hrvatskoj katoličkoj zajednici sv. Obitelji u Reutlingenu od 25. do 27. siječnja održana je duhovna obnova o vjeri i obiteljskim odnosima koju je predvodio dr. fra Ante Vučković, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Predavač je istaknuo kako su mnoge naše obitelji skrenule s pravoga puta, pa nam je potrebna molitva za jedinstvo naših obitelji. Obnova je završila u nedjelju 27. siječnja svečanim misnim slavljem koje je predvodio o. Vučković u zajedništvu s voditeljem zajednice vlč. Ivićem Komadinom i dušobrižnikom vlč. Markom Šutalom. **A. Kekez**

MÜNCHEN

Predavanje Bernda Posselta

Predavač Bernd Posselt (treći s lijeva) s voditeljem misije o. T. Dukićem, generalnim konzulom V. Duvnjakom, o. L. Livajom, A. Morom i D. Grgićem

Utorak 29. siječnja u prostorijama Hrvatske katoličke misije u Münchenu, održano je zanimljivo predavanje o ulozi koju će Hrvatska kao buduća članica EU imati na razvoj i oblikovanje kršćanstva, kao i o političkoj situaciji koja vlada oko pristupa naše domovine u EU. Predavanje je održao zastupnik CSU-a u Europskom parlamentu Bernd Posselt, koji je ujedno predsjednik Paneuropske unije Njemačke. Taj političar i novinar ujedno je aktivan u crkvenom životu Europe sudjelujući u različitim crkvenim udrugama. Posselt je ujedno 1999. godine odlikovan redom hrvatskog pletera za osobiti doprinos razvitku i ugledu RH.

To zanimljivo predavanje je organizirao akademski krug HKM, koji vodi fra Luka Livaja, kao i misijsko vijeće na čelu s predsjednikom Dinkom Grgićem i Antom Morom, politologom i dugogodišnjim prijateljem Bernda Posselta. Ove godine HKM München slavi 60 godina postojanja, i ovo predavanje je samo dio aktivnosti koje će HKM organizirati u povodu 60 godina postojanja najveće hrvatske iseljeničke zajednice u svijetu. Predavanje je privuklo veliki broj zainteresiranih hrvatskih iseljenika, a među njima i generalnog konzula RH Vladimira Duvnjaka, te veći broj hrvatskih intelektualaca i sve-

ćenika. Voditelj misije fra Tomislav Dukić na početku se obratio nazočnima izražavajući svoj ponos što su hrvatski iseljenici tijekom šest desetljeća života u bavarskoj metropoli ostali dosljedni svojim nacionalnim i kršćanskim vrijednostima. Nazočnima je predstavio bavarskog parlamentarca kao osvjeđenog prijatelja naše domovine koji se u europskom parlamentu unatoč suprotnim jakim strujama bori za što skoriji pristup Hrvatske EU. Ante Mo-

ro, politolog i predsjednik misijskog odbora za odnose za javnošću izrazio je svoju zahvalnost Posseltu za njegovo nesebično zalaganje za hrvatske interese u okviru Europskog parlamenta i drugih europskih organizacija. Posselt se na početku svog izlaganja, kao izvršni poznavatelj situacije u Hrvatskoj i susjednim zemlja-

ma, osvrnuo na početak devedesetih godina i mukotrni put koji je Hrvatska prošla do međunarodnog priznanja. Odugovlačenje priznanja neovisnosti RH je otvorilo put srpske agresije na Hrvatsku, i europske zemlje su u tom razdoblju premalo napravile za vašu domovinu. Ni danas neke europske zemlje poput Velike Britanije, Švedske i Nizozemske nisu sklone Hrvatskoj i one pokušavaju birokratskim putem usporiti ulazak Hrvatske u EU. Ali Hrvati su stari europski narod

i zaslužuju mjesto u velikoj europskoj obitelji, koju mogu obogatiti zdravom kršćanskom supstancom. Posselt je istaknuo da u Hrvatskoj postoje brojne predrasude kako nam EU nije naklonjena, međutim te tvrdnje nisu točne. Postoji nesklonost nekolicine predstavnika EU, ali to nije generalni stav Europske unije. On je i izrazio svoj optimizam da bi se Hrvatska već 2010. godine mogla dobiti status punopravne članice velike europske obitelji. Bitno je da Hrvatska što prije pristupi EU, kako bi se izbjegao zajednički pristup sa Srbijom, jer to za Hrvatsku ne bi bilo povoljno, ali tome teži Velika Britanija, istaknuo je Posselt. Hrvati već stoljećima žive i dokazuju svoju pripadnost Katoličkoj Crkvi. Kršćanska Europa treba takvu Hrvatsku da aktivno obnavlja kršćanske vrijednosti i da se zauzima za etičke i moralne vrijednosti unatoč suprotnim vjetrovima koji danas u Europi postoje. Katolici imaju svoje mjesto u Europi, iako se to često želi drugačije prikazati, ali Europu je nemoguće razumjeti bez njenih kršćanskih korijena, i zato je uloga katolika velika u današnjem europskom društvu. Katolici se moraju uključiti u političku borbu, jer samo tako mogu pobijediti druge struje koje žele Europu bez kršćanskih vrijednosti. Nakon predavanja u diskusiju su se uključili nazočni posjetitelji.

Tekst i snimka: Andela Drmić

OBAVIJESTI

- **17. hrvatski folklorni festival** održat će se u subotu **12. travnja u Kultur- und Sportzentrum Martinsee u Heusenstammu** (Levi-Strauss-Allee 30, 63150 Heusenstamm).
- **Fra Jakov Kuprešanić**, voditelj Hrvatske katoličke misije Bocholt, u biskupiji Münster, umirovljen je i vratio se u domovinu. HKM Bocholt je podijeljena u dva dijela. Niederreinischer Teil je pripojen HKM Moers s dekanatom Bocholt, a Westfälischer Teil pripojen je HKM Münster. Ujedno je sredinom prosinca prošle godine minsterski biskup Reinhard Lettmann imenovao za kooperatora s pola radnog vremena u HKM Münster fra Ivo Živkovića.

KÖLN

Bl. Stepinac – svjedok za Krista i Crkvu

Blagdan bl. Alojzija Stepinca svečano je 10. veljače proslavljen u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Kölnu. Misno slavlje u punoj crkvi Male braće, u kojoj se Hrvati katolici okupljaju na središnje misijsko misno slavlje na hrvatskom jeziku, predvodio je fra Branko Brnas, voditelj misije. Fra Branko je u propovijedi istaknuo „kako se ovih dana Crkva u Hrvata na poseban način sjeća blaženika Alojzija kardinala Stepinca koji je Kristov kalež ispio do kraja posvjedočivši svoju vjeru za Krista i Crkvu mučeničkom smrću“.

Nakon mise izveden je recital o životu i djelu bl. Stepinca. Tomislav Martić, dramski umjetnik iz Zagreba, uživiljeno je čitao kardinalove tekstove, posebno poruku upućenu radnicima u tuđini u kojoj je blaženik poruč-

Misno slavlje predvodio je voditelj misije fra Branko Brnas

io: „Pokažite se, rekoh, u tuđini i pravom djetecom domovine. To vam ne će biti teško, ako izvršite ono prvo, to jest dužnost prema Bogu. Kakogod tko sudio i govorio, za mene je sigurno, da nema većeg patriotizma, nema veće ljubavi prema domovini, nego svuda i svagdje živjeti neokaljanim, poštenim i čestitim životom!“

Misno slavlje kao i recital uveličao je Tercet „Sacrum“, majka Mandica, kći Zrinka i sin Hrvoje, svi iz Zagreba, kao i mješoviti i dječji misijski zbor.

Istoga dana recital je nakon misnog slavlja izveden i u crkvi sv. Ante u Leverkusenu, te nakon misnog slavlja 9. veljače u Bergheimu u crkvi sv. Gereona.

Tekstove bl. Stepinca čitao je Tomislav Martić

U programu je nastupio i misijski mješoviti zbor

SALZBURG

Šezdeset godina najstarije misije u Austriji

Temelji organiziranom dušobrižništvu među Hrvatima katolicima u Austriji postavljeni su 1. ožujka 1948. godine u Salzburgu. Nadbiskupski ordinarijat sa sjedištem u tom gradu imenovao je don Juru Vrdoljaka, svećenika Mostarsko-duvanjske biskupije, prvim naddušobrižnikom za Hrvate katolike na području čitave Austrije. Taj se povijesni datum smatra početkom organiziranog dušobrižništva među Hrvatima katolicima u Austriji. Ove se godine navršava punih 60. godina od tog povijesnog događaja.

Istini za volju treba reći da su hrvatski svećenici i za vrijeme trajanja Drugog svjetskog rata boravili među hrvatskim izbjeglicama i vojnicima, ali je to bio neorganiziran i nekoordiniran pastoralni rad. Prema najnovijim istraživanjima računa se

da je broj hrvatskih izbjeglica, u to vrijeme, iznosio oko 500 tisuća. Izbjeglica je bilo oko 300 tisuća, a vojnika oko 200 tisuća.

Hrvati, koji su se uspjeli spasiti na Križnom putu, utočište su potražili u Američkoj zoni u Austriji. Salzburg je postao luka spasa za tolike izbjeglice. Prihvatni logor nalazio se uz rijeku Salzach, u gradskoj četvrti Lehen. Bile su to obične radničke barake. Kako se Lehen nalazio na području austrijske župe Mülln, ona ih je prva prihvatila kao svoju braću i sestre u istoj vjeri. Puni 50 godina Hrvati katolici će ostati „gosti radnici“ u ovoj župi.

Prvi dušobrižnik bio je vlč. Petar Bulum, svećenik Mostarske biskupije. Njega je naslijedio pater Josip Štefan. U logoru Lehen uređena je središnjica hrvatskog Caritasa za čitavu

Austriju. Godine 1949. počeo je izlaziti mjesečnik pod nazivom „Glasnik Srca Isusova i Marijina“ koji je povezivao sve Hrvate rasute po čitavom svijetu. Vlč. Jure Vrdoljak odselio je u siječnju 1950. godine u Kanadu. Njegov nasljednik bio je vlč. Nikola Tojčić, svećenik Banjolučke biskupije, koji je ubrzo odselio u Argentinu. Na njegovo mjesto, u ožujku 1950. godine, dolazi vlč. Vilim Cecelja, svećenik Zagrebačke nadbiskupije. Taj se datum smatra Danom utemeljenja Hrvatske katoličke misije sa sjedištem u Salzburgu. S obzirom da se Beč nalazio u ruskoj okupacionoj zoni iz njega se ništa nije moglo učiniti za izbjeglice. Stoga je Salzburg postao glavno središte za hrvatske izbjeglice. Iz njega se vršilo iseljavanje u zapadne kao i u prekooceanske zemlje.

GUSTAVSBURG

„Naša srca za Luku“

Humanitarna priredba pod nazivom „Naša srca za Luku“ priredena je u subotu 2. veljače u Bürgerhaus u Gustavsburgu u organizaciji Hrvatske katoličke misije Rüßelsheim. Nastupila je glazbena skupina „Rivera“, a domaćin priredbe Nedjeljko Lukač u toj je prigodi besplatno na korištenje ustupio dvoranu, a cjelokupni

lesničkim obiteljima koji danonoćno služe bolesnicima. Ta je bolest često dugotrajna. Takav je slučaj s Lukom Đerekom. Posljednji cilj našeg večerašnjeg druženja je dati poticaj svim ljudima dobrog srca da svojim novčanim priložima pomognu slične bolesnike i njihove obitelji. U konkretnom slučaju, obitelji Đerek potreban

prihod večeri namijenio je za Luku Đereka koji se u budnoj polukomi nalazi već devet godina.

Sve je na početku pozdravio voditelj HKM Rüßelsheim fra Berislav Nikić koji je kazao kako je glavni cilj te humanitarne akcije dati poticaj djeci, mladima i odraslima, a na poseban način roditeljima da budu zahvalni Bogu na zdravlju. „Drugi cilj našeg večerašnjeg druženja je upozorenje zdravim ljudima da se u njihovoj sredini nalaze i različiti bolesnici koji trebaju ljudsku i Božansku potporu. Treći cilj našeg večerašnjeg druženja je moralna potpora bolesnicima i bo-

je odgovarajući stan za jednog tako teškog bolesnika s odgovarajućom kupaćionicom. U prostoriji od dvadesetak kvadratnih metara je njihova blagavaonica, dnevni boravak, spavaonica i bolnička soba obitelji Đerek. Posebno bi se radovao kada bismo zajedničkim srcima riješili stambeni problem obitelji Đerek. Ako bi prispjela pomoć bila veća, neka se taj dar ljubavi dobrih ljudi dade jednoj drugoj obitelji koja ima sličnog bolesnika. Posebno bi mi bilo drago kada bi se utemeljila udruga za pomoć takvih bolesnika, kao što je Udruga 'Ana Rukavina', kazao je fra Berislav Nikić.

Između ostalih okupljene je pozdravio i konzul Generalnog konzulata Republike Hrvatske iz Frankfurta Marko Šimat te majka Luke Đereka Iva Đerek koja je svima uputila riječi zahvale. U bogatom glazbenom programu nastupili su pianist Antonio Macan, glazbena skupina „Rivera“ pod vodstvom Vinka Kolobarića, Ivana Kolobarić, Hrvoje Schafer – Miculinić, Jerko Drlo Žuti i Robert Čolina.

Između brojnih koji su u posljednje vrijeme posjetili Luku i njegove roditelje Ivu i Darku Đereka u Hattersheimu na Majni bila je i Dunja Rajter koja je kazala za „Slobodnu Dalmaciju“ kako Lukini roditelji mnogima mogu poslužiti kao primjer dobrote i ljubavi. „Ono što oni rade za svoga sina drago je i ljudima i Bogu. Dosada sam bila u mnogim humanitarnim

akcijama, ali Lukina sudbina posebno me dirnula. Moja je duša nakon svega jako puna dojmova i zajedno sa svojim prijateljima uključit ću se u sve akcije pomoći za Luku, kazala je dodavši kako će u akciju uključiti i svoje njemačke prijatelje, pjevače, glumce i poslovne ljude. Program je vodila Jadranka Čelik-Škugor. Akcija pomoći za Luku Đereka nastavlja se i u drugim dijelovima Njemačke, primjerice u Berlinu. Novčani prilog se može uplatiti na: Taunus Sparkasse, Luka Đerek, Konto Nr.: 0065402629, BLZ 51250000, Deutschland.

Tekst i snimka: A. Polegubić

KNJIGA

Hrvatski iseljenički zbornik

Ovogodišnji Matičin zbornik u svojih četiri stotine stranica razdijeljenih u devet poglavlja, uz sažetke na španjolskome i engleskome jeziku i obilje fotografija, pruža uvid u znamenite događaje i svakodnevicu, život uglednika i običnih ljudi, duhovnost i znanost naše iseljene, obično nepoznate i dosad nedovoljno istražene Hrvatske. O njoj, prostorno neomeđenoj granicama i morima, i hrvatskim ljudima na njihovu tegobnu putu afirmacije u domicilnim zemljama i integracije u matičnoj domovini pišu domovinski i izvandomovinski znanstvenici ali i su-

dionici događaja, novinari, pisci... Rasprave o identitetu iseljenika bitno su obilježje tiskovine u kojoj gotovo pedeset autorskih priloga povezuje dvadesetak zemalja svijeta. Zborničke cjeline Znaci vremena, Baština, Mostovi, Kroatistički obzori, Povjesnica izvandomovinstva, Duhovnost, Znanost i Šport znalcima, stručnjacima, a još više onima koji to tek trebaju postati otkrivaju kako misle, žive, što rade i čemu se nadaju sadašnji hrvatski naraštaji na svim kontinentima. Stalnim suradnicima poput Lj. Antića, G. Borića, I. Čizmića, M. Sopte, I. Dončević, S. Vulić i dr.

pridružuju se i novi, A. Morales Milohnić i J. Mihovilović iz Čilea, S. Habjanović i M. Yasbinček iz Australije, S. Meštrović iz SAD-a, A. Polegubić i Z. Krnić iz Njemačke. Odlazak i povratak, danas možda više nego ikada prije, postaju načinom života naše globalne Hrvatske. Ovaj Zbornik, koji uređuje Vesna Kukavica, jedan je u nizu pokušaja ubaštinjenja onoga što se događa i stvara izvan domovine, gotovo uvijek za nju i zbog nje, i sve one koji je, ma gdje i kada bili rođeni, smatraju i dalje svojim domom.

Diana Šimurina-Šoufek

DÜSSELDORF

Predstavljena spomen-knjiga o misiji

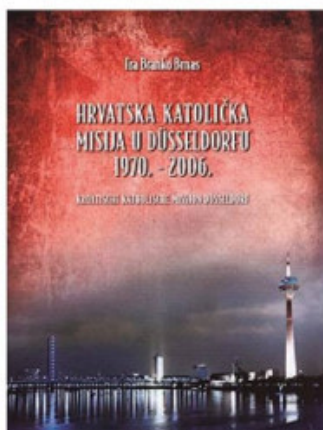
U subotu 9. veljače u punoj dvorani njemačke župe sv. Apolinara u Düsseldorfu predstavljena je spomen-knjiga „Hrvatska katolička misija u Düsseldorfu 1970.–2006.“ u povodu 36. obljetnice djelovanja misije autora, voditelja Hrvatske katoličke misije Köln fra Branka Brnasa, koji je vodio HKM Düsseldorf od 2000. do 2006. godine. Spomen-knjiga objavljena je u Knjižnici zbornika „Kačić“ – monografije, dokumenti, grada... br. 46, a glavni urednik knjige je fra Hrvatinić Gabriel Jurišić.

Na početku predstavljanja sve su pozdravili voditelj HKM Düsseldorf fra Josip Kulović, generalna konzulica Generalnog konzulata RH u Düsseldorfu Katarina Trstenjak te predsjednica Kulturne zajednice koja djeluje pri misiji u Düsseldorfu Sanda Domazet. Govoreći o knjizi, dr. Adolf Polegubić je kazao kako je ona svjedočanstvo onoga što je ta misijska zajednica značila i znači za duhovnu skrb Hrvata u tom gradu i široj okolini. „Ovom vrijednom knjigom, podijeljenom u 19 cjelina, na 256 stranica, otrgnuto je od zaborava ono što je učinjeno iz ljubavi prema Bogu, hrvatskom narodu i domovini, i to kao trajan spomen na život i djelovanje Hrvata katolika na području Düsseldorfa i šire. Ova knjiga, kao i sve one koje su prethodno objavljene o hrvatskim misijama i zajednicama u Njemačkoj, od neprocjenjive je vrijednosti za buduće sustavno proučavanje djelovanja Hrvata u ovoj zemlji. Ona je slikom i riječju živo svjedočanstvo o dolasku Hrvata u ove krajeve, njihovu početku, teškom snalaženju te okupljanju u misiji koja im je bila drugi dom i kutak domovine, mjesto u kojem su se ovdje ponajbolje osjećali. Kolika je vrijednost hrvatskih katoličkih misija, poglavito za prvu generaciju, nije potrebno posebno govoriti. O pronalasku ispravnog ključa djelovanja s drugom i trećom generacijom ovisit će buduć-

nost hrvatskih katoličkih misija i zajednica u Njemačkoj i u svijetu. To je izazov na koji su pozvani uspješno odgovoriti kako predstavnici domovinske Crkve, tako i domaća njemačka Crkva, koja je Hrvate ovdje ud-

mila i omogućila im slavljenje Boga na svom hrvatskom jeziku u posebnosti svoje tradicijske duhovnosti. Knjiga je u velikom dijelu pisana dvojezično. Sva ta građa na taj način postaje dostupna i njemačkim čitateljima. Tako sve ono vrijedno i veliko što je

spomen-knjiga od dosadašnje dvije objavljene o toj misiji razlikuje po opisu duhovnog profila te zajednice. Prvu je prigodom dvadesete obljetnice misije 1990. objelodano fra Nikola Čurčija, a drugu o srebrnom jubileju misije 1995. priredio je fra Nedjeljko Brečić. „U ovoj spomen-knjizi naglasak je stavljen ne samo na brojeve i događaje, nego i na duhovnu dimenziju zajednice. Pri opisu sakramenata pokazano je bogoslovno značenje onoga što se na tajnovit način događa u otajstvima vjere koja se slave u misijskoj zajednici. Ova spomen-knjiga je jedna vrsta katekizma za djecu, mlade i roditelje, već prema tome radi li se o krštenju, prvoj pričesti, potvrdi ili pak o ženidbi. Isto tako je bogoslovski utemeljeno i na razumljiv

Detalj s predstavljanja monografije. Zdesna prema lijevu: Sanda Domazet, generalna konzulica Katarina Trstenjak, fra Branko Brnas, fra Josip Kulović, dr. Dinko Aračić, Aleksandra Puškarić i Tomislav Martić.

učinjeno u ovoj hrvatskoj zajednici dobiva puno šire značenje. To je ujedno i ponajbolji način zdravog integracijskog procesa o kojem se jako puno govori i piše kako u Crkvi tako i u njemačkom društvu. Iz knjige i misijske stvarnosti vidljivo je da misija nije samo mjesto za molitvu, nego i mnogo šire. U njoj se razvijao sportski, zabavni i kulturni život pojedinca ukorijenjenog u hrvatsku iseljeničku zajednicu“, kazao je dr. Polegubić zaželjevši sadašnjem voditelju misije o. Kuloviću neka zajedno s vjernicima započne s pisanjem neke buduće spomen-knjige o misiji.

Govoreći o sadržaju knjige, dr. Dinko Aračić je kazao kako se ta

način prikazano pastoralno značenje i važnost služba u misijskoj zajednici kao što su ministranti, čitači i izvanredni djelatnici sv. pričesti“, kazao je.

Na kraju je nekoliko riječi kazao i sam autor knjige fra Branko Brnas. Najprije je zahvalio svima koji su pomogli pri ostvarenju toga vrijednog djela, poglavito vjerničkoj zajednici te je zaželio da se i dalje okupljaju i napreduju u svakom pogledu.

Izabrane tekstove iz knjige čitao je dramski umjetnik Tomislav Martić, a u glazbenom programu nastupio je Tercet „Sacrum“ (majka Mandica, kćerka Zrinka i sin Hrvoje Tomašić) iz Zagreba.

Tekst i snimka: Adolf Polegubić

Napisala i priredila: Željka Čolić

Dragi mladi čitatelji!

Ožujak je već stigao, proljeće se bliži, a Uskrs je pred „vratima“. Provedite radosno Uskrs i dobro se odmorite. I ovoga smo vam puta pripremili, nadamo se, zanimljiv sadržaj u našem i vašem „Dječjem kutku“. Sretan Uskrs vama i vašimal

Posloži slova i dobit ćeš pet „uskrsnih“ pojmova

RIZOKAM

KRUSNAS ČON

ZAVAM

RANSUKS ČISJEVA

LIKIVE DJETNA

Zanimljiva priповijest

Poseban dan

Subota je, a Ivana je rano ustala. Puna je radoznalosti i isčekivanja. Mama se iznenadila zbog ranog ustajanja svoje kćeri, jer to nije bio njen običaj. „Dobro jutro, već si na nogama?“, pozdravi je mama. Ivana s osmijehom odgovori: „Pa, ovo je poseban dan. Velika subota je.“ Mama nije ništa dalje pitala i nastavila sa svojim poslom. Do podne je Ivana još bila mirna, ali i uzbuđena. Ima još vremena, cijeli dan je još na raspolaganju, mislila je. Svi su u kući bili u nekim pripremama, pa nisu primijetili njeno uzbuđenje. U nekim trenucima je Ivana gubila nadu da će se nešto posebno dogoditi i htjela je mamu upitati gdje je ono Veliko u ovom danu, ali je vidjela njenu zaposlenost, pa je ipak šutjela. Za Ivanu je vrijeme prolazilo tako dosta sporo. Polako ju je spopala sumnja da će se uopće nešto danas dogoditi. Sve joj se činilo tako normalno. Njen osjećaj nemira se promijenio tek s bojanjem jaja. To je bilo ipak nešto neuobičajeno i posebno, ali Ivana nije bila zadovoljna. Nije mogla osjetiti onu posebnost i ono veliko, što cijeli dan isčekuje. Mama je u međuvremenu primijetila Ivanino neraspoloženje, pa upita: „Zašto si danas tako neraspoložena, pa danas je poseban dan?“ Ivana će brzo: Ah, kakav poseban dan? Osim bojanja jaja ništa se po-

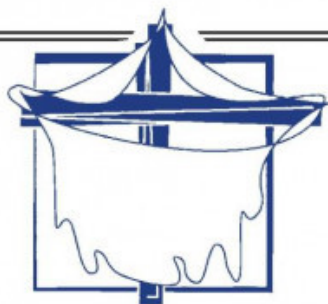
sebno nije dogodilo. Gdje je to veliko o kojem ste mi pričali? Rekli ste da je Velika subota, a o velikom ni tra- ga, samo je subota.“ Mama je shvatila cijelu dilemu, i objasni: „Velika subota je dan isčekivanja i priprema.

Svi mi čekamo, ali neće se ništa očevidno veliko promijeniti. To se ne može vidjeti, ni- ti lako objasniti. To ti je stvar u srcu. Čeka- mo Isusovo uskrsnuće. Na Uskrs se sjećamo tog dana, kad je Isus uskrsnuo. Kasnije na misi ćemo držati svijeće i to je znak da je Isus došao k nama. To ti je TO veliko. Svjet- lo je dar od Isusa za nas. On nam donosi svijetlost i nadu. To ti se ne vidi, samo se os- jeća.“ Ivana se zamisli, a onda će veselo: „Pa, mogla si mi to prije reći da čekamo Isusovo svjetlo i da je to naš dar. A ja stal- no čekam poštaru.“ Mama se nasmiješi, a Ivana se iznenadi još više, jer je poštar stvarno iznenadno došao i donio paketić – i to za nju. Baka iz Hrvatske je poslala knji- gu i jednu predivnu uskrsnu svijeću za Iva- nu. Odjurila je veselo mami: „Mama, gle Isus će kod mene najbolje i najljepše svijet- liti – i vidiš ovo je baš poseban dan. Isus me čuo i re- kao baki, neka mi pošalje baš ovu svijeću!“

I stvarno – Ivanina svijeća je na misi gorjela najve- ćim sjajem, a njene oči su još više blistale od zado- voljstva, a srce je bilo puno sreće, jer je Isus k njoj do- šao u više oblika ... i to je posebno poseban dan! ■

J. Gabor

Izgubljene riječi

Upiši riječi na odgovarajuće mjesto

subotu – vrijeme – žutoj – tamu –
svijeći – znači – cijelo – isčekivanja – noć

Priprema na Uskrsno _____ je korizma. Korizma je vrijeme posta, suzdržavanja i mira, kao znak _____ Isusova uskrsnuća. Naziv Vazam obuhvaća _____ sve-to trodnevlje: Veliki petak, Velika subota i Uskrs. Tradicionalna priprema započinje na Veliku _____ – odlazi se na bdjenje. Na misi se pali uskrsna vatra na bijeloj ili _____ svijeći. Na uskrsnoj _____ su zapisana grčka slova: A i O, koje su skraćenice za Alfa i Omega – što znači Isus je Početak i Kraj! Tako se Uskrsna _____ rasvjetljuje sa puno svjetla, jer je Isus simbol života, koji donosi svjetlost u _____! Isus _____ spasenje!

Znate li

- da je običaj paljenja uskrsne svijeće u kršćanstvu nastao u 4. stoljeću. Rimska Crkva je počela upotrebljavati od 7. stoljeća. Do 10. stoljeća se taj običaj proširio na cijelom Zapadu.
- da su uskrsni motivi na svijećama: križ, stablo, golub ili janje
- da bijela ili žuta boja svijeće simbolizira nadu i novi život

Riješenje: 1a, 2c, 3a, 4b, 5c

Pitalice

1) Korizma počinje na

- a) Čistu srijedu
- b) Veliki četvrtak
- c) Uskrsni ponedjeljak

2) Na Uskrs se pali

- a) Uskrsna baklja
- b) Uskrsna žarulja
- c) Uskrsna svijeća

3) Kako se zove mjesto Isusova razapinjanja?

- a) Golgota
- b) Betlehem
- c) Jeruzalem

4) Tko je osudio Isusa na smrt?

- a) Herod
- b) Pilat
- c) Baraba

5) Jaje je simbol za što?

- a) prehranu
- b) piliće i kokoš
- c) novi život, plodnost i obnovu

„Šale“

Komarac

Žena uzbuđeno mužu:

„Ubij onog komarca, brzo, molim te!“

Muž na to mrtvohladno: „Ni u kom slučaju, doći će ih na tisuće na sprovod!“

Čitljivost

Učitelj je napisao uz ocjenu za sastav i primjedbu, koju Mirko ne može pročitati.

Na njegovo pitanje, odgovori učitelj:

„Ivice, moraš čitljivo pisati.“

Ivica će brzo: „Oprostite, to je nemoguće.

Onda bi mogli pročitati sve moje pogreške!“

Zabuna

Marica kasni u školu.

Na pitanje učiteljice zašto kasni,

ona odgovara: „Vozač autobusa se zabunio.

Zamijenio je broj autobusa.“

Isprika

Ivica nije bio dva dana u školi.

Treći dan donosi učiteljici pismo:

„Ovime ispričavam nedolazak mog sina u školu.

Imao je strašne bolove.

S poštovanjem! Moja mama.“

Uskrs

Rješenje pošaljite najkasnije do 28. ožujka

Mariofil Soldo	Stvaratelj	Dan Kristova otpočinka u grobu	Glumica Baljak	Obzi-dana obala	Dječja bolest u Japanu	Udolina u Hrvat-skom primorju	Ivan Čačić	Kentuar kojeg je ubio Heraklo	Stanov-nici Atike	„Živa zajednica“	Oto Rei-singer	Glumiti bez riječi	Teni-sačica Silvija	Sličica na ekranu raču-nala
Djelo, proiz-vod		▽								Ribarska oruđe Učj na velika ...				
Posljed-nji dan korizme	▷													
Vul-kanska rudača							Mliječni proizvod Franc. pi-sac Pierre				Slikar Altripp Stjepan Radić			
Francus-ki pisac Antoine de							Posten Abrahamov nećak							
Glumac Fridell				Štovanje slika, kipova Dramska improviz.										
Američ-ka glumi-ca Irene					Antičko jedro Polet, zanos						Radij Znak usuh-kivanja			Minija-turist Julije
Nebesko tijelo (mn.)	▷	==									Paul Anka		„Karat“ Testa-ment	
Sveti tjedan	▽		Eva Lind Magarica (pučki)											
Vukovar											Okrugli ili kuhinjski ...			
Afrčka virusna groznica											Tip „Fia-lovog“ automo-bila			
Irski pjevač Johnny											Nedjelja kojom počinje Veliki tjedan	Otakar Vavra Plugom zemlju ...		
Rijeka u Francus-koj					Glumica Wither-spoon						Grad u Italiji			
Upala sluznice											Vreo, užoren			
Italija		Austrija Zemlju motikom ...		„Elek-tron“ Malo i ...		„Litra“	Dio na-rodne nošnje	Kar-lovac	Pasta za cipele	Snažan, moćan Dupkom ...				Crna žitka masa
Tonči Kerum			Kristov smrtni dan Gnjurač, Ronilac											
Engleski pjevač Tom						Izumrli slonovi Runde							„Alt“ Eho	
Nara-menica							Glumica Blyth Otišla od milja					Jerko Tipurić Vodeni vrtlog		
Pokloni, darovi					Mjesto kod Bosi-ljeva Ilinij						Trijeska			
Jurišati, nava-ljivati										Vriska-nje Kalij				
Austral-ska glu-mica Kidman							Ljetova-lište kraj Kopra							

WÜRZBURG

Godišnji susret odgovornih za dušobrižništvo migranata u Njemačkoj

Zajedničkim misnim slavljem koje je predvodio dr. Felix Genn, biskup Essena, u četvrtak 24. siječnja završen je ovogodišnji susret odgovornih za dušobrižništvo migranata u Njemačkoj. Susret je održan u organizaciji Ureda nacionalnog direktora za dušobrižništvo stranaca pri Njemačkoj biskupskoj konferenciji mons. Wolfganga Miehle od 22. do 24. siječnja u Kući za duhovne vježbe u Würzburgu.

Uz odgovorne za pojedina jezična područja, među kojima je bio i hrvatski delegat fra Josip Bebić, susretu su nazočili predsjednik Komisije za selilaštvo Njemačke biskupske kon-

ferencije pomoćni biskup Münstera dr. Josef Voß i biskupijski referenti zaduženi za organizaciju pastoralnog rada s migrantima u svojim biskupijama. Kao i uvijek, gosti skupa su bili predstavnici „Raphaelswerka“ Gabriella Mertens i Njemačkog Caritasa Stjepan Herceg.

proizlaze iz „razbitih“ obitelji. Posebno se osvrnula na probleme u vrtićima i školama. U dječjim vrtićima su odgojiteljice, a u školama učitelji preopterećeni i ne uspijevaju zadovoljiti potrebe pojedine djece, pogotovo ako su u skupinama i razredima djeca koja ne govore njemački jezik. Veliki problem za budućnost jest činjenica da mnogi mladi, posebice djeca migranata ne završavaju škole ni zanate.

Obitelji trebaju potporu ne samo države već i Crkve kao i uzajamnu pomoć. Mnogo se toga već čini, ali je potrebno pojačati napore kako obitelji s djecom ne bi bile u lošijoj situaciji od obitelji bez djece. Bitno je

ga postavlja pitanje, što će se sve promjenama izgubiti, a rijetko što će se time dobiti.

Priručnik pripreve za sakramente

Dr. Claudia Hofrichter iz Stuttgarta je izvijestila o trenutnoj situaciji na području pripreve za svete sakramente. Njemačka katehetska udruga radi na projektu u kojem se želi osvijetliti različite načine pripreme za sv. sakramente. Tako će se prikupiti načini i metode kojima pojedine jezične skupine pripremaju svoje vjernike na sakramente te kako to rade njemačke zajednice. Cilj je da nakon prikupljenih podataka i iskustava do kraja 2009. iz tiska izađe priručnik za priprevu za sakramente kojega će svi moći koristiti. Istovremeno jedna radna skupina radi na smjernicama za permanentnu naobrazbu pastoralnog osoblja.

Predstavljena je i studija o situaciji migranata u Njemačkoj koju je izradio Institut za politička i tržišna istraživanja „Sinus Sociovision“ iz Heidelberga. Studija pokazuje da se migranti u svojim životnim svjetovima i određenjima u stvari ne razlikuju od domicilnog stanovništva. Radi se o istraživanju društvene okoline odnosno svijeta u kojem pojedine skupine ljudi žive. Ta će studija biti od velike koristi i za buduće programiranje pastoralnog rada.

Caritas i integracija migranata

Referent Njemačkog Caritasa Stjepan Herceg sažeto je prikazao trenutna područja na kojima radi Caritas kako bi još više pridonio integraciji migranata u Njemačkoj. Sudionici su dobili brojne informacije iz Nacionalnog ureda za dušobrižništvo stranaca, koje se odnose na praktični pastoralni rad u misijama. Posebne informacije su se odnosile na crkveno pravo i crkvene odredbe koje vrijede za misije na područjima pojedinih biskupija. Uz predavanja, diskusije i informacije, sudionici su posjetili i zakladu „Julius-Spital“, koju je prije više od 400 godina osnovao biskup Julius, a i danas uspješno djeluje. S.H.

Snimio: Pfr. Bohušlav Švehla

ferencije pomoćni biskup Münstera dr. Josef Voß i biskupijski referenti zaduženi za organizaciju pastoralnog rada s migrantima u svojim biskupijama. Kao i uvijek, gosti skupa su bili predstavnici „Raphaelswerka“ Gabriella Mertens i Njemačkog Caritasa Stjepan Herceg.

Obogaćenje rada s migrantima

U predavanjima o aktualnoj situaciji u pastoralu općenito, te s vjernicima drugih jezičnih skupina posebice, izmjenom iskustava i informacija, prisutni su dobili nove impulse kojima će obogatiti pastoralni rad s migrantima.

Uvodno predavanje o temi „Značenje braka i obitelji u vidu kršćanskih stranaka – aktualna obiteljska politika u javnoj diskusiji“ održala je Barbara Stamm, prva potpredsjednica Bavarskog parlamenta. Slika obitelji se u posljednjih dvadesetak godina promijenila. Upozorila je na probleme koji

osposobiti sve članove obitelji da bez problema mogu participirati u društvu u kojem žive.

Ralph Göbel-Zimmerman, predsjedavajući sudac na Upravnom sudu u Giessenu, zorno je prikazao zakonske odredbe koje omogućavaju, odnosno sprečavaju zapošljavanje migranata i doseljenika u Njemačkoj. Istaknuo je da su odredbe za novo zapošljavanje vrlo restriktivne i da ne stoji tvrdnja da je Njemačka širom otvorila vrata radnoj snazi iz inozemstva. Naprotiv, još su uvijek na snazi razne odredbe i pododredbe koje onemogućavaju zapošljavanje, čak ni onih koji u Njemačkoj kao izbjeglice borave već dulji niz godina.

Središnji dio susreta bio je posvećen pitanjima kako poboljšati suradnju između misija i njemačkih zajednica. Izmijenjene strukture i okviri pastoralnog rada u pojedinim biskupijama traže jače povezivanje svih. Naravno da kod toga dolazi od svih strana do različitih reakcija. Najčešće se kod to-

Klempave uši

Policajac zaustavi vozilo na cesti te mu se učini da je vozač malo pripit.

- Izadite iz vozila, pijani stel – zapovjedi policajac.
- Ma ne... hik... nemojte!! A ot-kud vam ideja da sam pi... hik... pijan? – zbunjeno upita vozač.
- Vidi se na vama. Nos vam je potpuno crven!! – strogo ob-razloži policajac.
- A... hik... ako ćemo se vrijeđa-ti, vi i... hik... imate klempave uši.

Kao da imam

- Došao muž kući i kaže ženi:
- Ženo, danas me kondukter u tramvaju pogledao kao da ne-mam kartul!
- Žena:
- I, što si ti uradio?
- Muž:
- Ja sam njega pogledao kao da imam!

Kapa

Ude Bračanin u kafić i pita konobara:

- Jesi ti spasija moga malog?
- Sav ponosan odgovori kono-bar:
- A, jesan!
 - A di je mome malom kapa?!

Gazda u kući

U knjižari muškarac pita pro-davačicu:

- Imate li knjigu „Muškarac – gazda u kući“?
- Bajke su na dječjem odjelu.

Kašalj

- Pacijent:
- Doktore, imate li nešto protiv kašlja?
- Doktor:
- Ne, ne, slobodno vi kašljajte!!

Šišanje

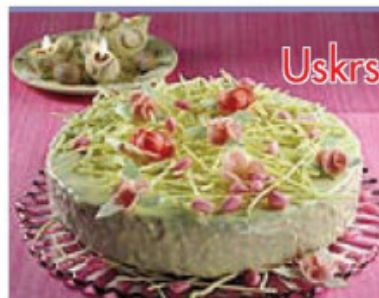
Došao Ivica kod frizera, a on ga upita:

- Kako želiš šišanje?
- Ivica će na to:
- Besplatno!

Kako jesti koje jelo

- Price se ne jedu prstima, nego no-žem i vilicom.
- Maslac mažite na kruh na tanjuru, ne u zraku.
- Šparoge jedite prstima, a režite ih vilicom.
- Artičoke uvijek jedite prstima, a re-žite ih vilicom.
- Jabuke razrežite nožem, a njihove komade jedite prstima.
- Sočne breskvice jedite vilicom i no-žem.
- Kivi se jede poput meko kuhanog jajeta.
- Jedite sa što manje „zvučnih efekata“.
- Tanjur uvijek treba nagnuti od se-be; nikad prema sebi.
- Juhu iz šalice pri kraju možete ispiti.
- Nemojte odjednom izrezati cijeli komad mesa.
- Kosti iz usta stavite na vilicu, pa na tanjur.

- Kruh treba jesti trgajući ga komad po komad.
- Pri guljenju voće nabodite na vilicu i gulite nožem.
- U zdjeli za voće uvijek ostavite po-lovicu s košticom.
- Dinju je najpristojnije jesti žlicom.
- Izbjegavajte rezati dugačku tjeste-ninu nožem.
- Jest meso rukama i zubima možete samo na izletu.
- Ribu jedite vilicom uz pomoć kruha.
- Ako nema tanjurića za kosti, odlo-žite ih uz rub tanjura.
- Na meso umak stavljajte nožem.
- Ražnjice skinite sa štapića vilicom i zatim ih jedite vilicom i nožem.
- Tjesteninu, okruglice ili krokete ne režite nožem.
- Sireve jedite tako da nožem stav-ljate komadiće sira na komadiće kruha.
- Salatu ne režite na manje komade nožem.

Uskrsna torta od oraha

Za pripremu glazure: Maslac za-grijte na laganoj vatri da vrenja, mak-nite s vatre pa dodajte izlomljenu čo-koladu. Lagano miješajte dok se sva čokolada ne otopi.

Posluživanje: Tortu narežite na kriške i poslužite s tučenim slatkim vrhnjem.

Savjet: Želite li, bočne strane torte možete ukrasiti nasjeckanim orasima, listićima badema i sl.

Izvor: www.coolinarika.com

Uskrs je gotovo nezamisliv bez uskrsne torte s orasima. U nju idu, na-ravno, samo najfinije namimice, a niste li ljubitelj slatkiša, razmislite o tome da svejedno unesete radost u život svojih ukućana.

Sastojci: 8 jaja; 300 g ora-ha; 200 g šećera; 100 g čoko-lade; 1 naranča; 100 g marme-lade marelica Podravka.

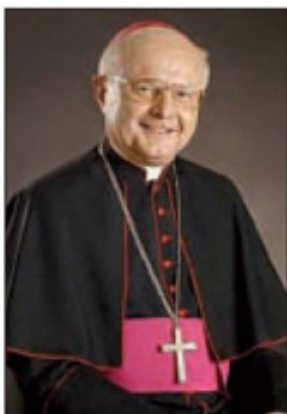
Za glazuru: 200 g čokolade; 100 g maslaca.

Priprema: Žumanca i šećer pjenasto izmiješajte. Dodajte omekšanu čokoladu, sok i narančinu koricu te dobro promiješajte. Na kraju lagano umiješajte čvrst snijeg od bjelanjaca i mljevene orahe. Dobivenu smjesu iz-lijte u namašćen i pobrašnjen ka-lup za torte. Pecite u pećnici za-grijanoj na 150°C 60–90 minu-ta. Tortu izvadite iz kalupa, pre-mažite marmeladom koju ste omekšali lagano je zagrijavši. Ohlađenu tortu prelijte čokolad-nom glazurom.

RJEŠENJE IZ PROŠLOG BROJA

Č	I	S	T	A	S	R	I	J	E	D	A	□	R	
O	S	T	A	V	K	A	□	A	S	E	P	S	A	
B	U	R	D	A	□	O	S	T	□	B	O	L	T	
A	S	A	□	N	A	S	T	□	K	I	T	A	N	
N	O	N	E	T	I	□	A	M	U	L	E	T	I	
I	V	A	□	U	T	O	R	A	K	□	K	I	Z	
N	A	□	S	R	□	O	R	G	U	L	J	E	□	L
□	M	A	T	I	□	U	□	P	O	□	□	□	□	
M	U	N	O	Z	□	□	B	R	A	Č	□	□	□	
□	K	I	T	A	□	□	I	O	N	I	□	□	□	
K	A	S	I	M	□	□	Č	L	A	N	□	□	□	
R	□	T	N	□	□	□	A	N	T	□	□	□	□	
I	T	O	K	O	□	□	□	□	S	A	T	O	□	
Ž	A	N	A	M	A	R	I	□	U	T	□	A	P	
N	M	□	□	A	N	I	M	I	Z	A	M	□	R	
I	B	R	I	C	I	□	□	I	Z	O	B	A	R	E
P	U	T	N	I	C	A	□	O	R	O	N	I	M	
U	R	A	□	T	A	M	I	L	□	J	O	N	A	
T	A	K	S	I	□	S	P	A	V	A	L	O	□	

Nagrađen: Nikola Sarić, Lindlar

WÜRZBURG

Nadbiskup Zollitsch novi predsjednik Njemačke biskupske konferencije

Nadbiskup Freiburga Robert Zollitsch (Colić) izabran je 12. veljače u Würzburgu za nasljednika kardinala Karla Lehmana na čelu Njemačke biskupske konferencije. Nadbiskup Zollitsch od godine 2003. vodi nadbiskupiju Freiburg, po broju katolika drugu u Njemačkoj.

Zollitsch je rođen 9. kolovoza 1938. u Filipovu (danas Bački Gračac) u Vojvodini, odakle mu obitelj pred prognomama domaćih Nijemaca godine 1946. iseljava u Baden-Württemberg. U rodni se kraj vratio godine 2005., u pri-

godu proslave stoljeća karmelićanskog samostana u Somboru. Za svećenika je zaređen 1965. u Freiburgu, u ožujku 1974. doktorirao je na tamošnjem sveučilištu, u travnju 1983. preuzima službu u Nadbiskupskom ordinarijatu, a 20. srpnja 2003. godine zaređen je za biskupa i preuzima vodstvo nadbiskupije.

Službu predsjednika NjBK sljedećih šest godina nadbiskup Zollitsch preuzeo je nakon završetka plenarnog zasjedanja njemačkih biskupa. Nasljednika biskupa u Mainzu, koji je na čelo njemačkih biskupa biran u 4 uzastopna mandata, biralo je 69 članova NjBK, a Zollitsch je izabran već u drugom krugu.

Sredinom siječnja kardinal Lehmann najavio je povlačenje iz te službe iz zdravstvenih razloga.

IKA

ZAGREB/SINDELFINGEN

Humanitarne akcije hrvatske zajednice

Potpredsjednica Vlade i ministrica obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Jadranka Kosor primila je u posjet fra Marinka Vukmana, voditelja Hrvatske katoličke zajednice iz Sindelfingena, i Božu Galića, župana Vukovarsko-srijemske županije, u četvrtak 24. siječnja u prostorijama Vlade u Zagrebu. Tom prigodom o. Vukman posredovanjem potpredsjednice Kosor predao je ček od 15.000 eura županu Galiću za razminiranje Vukovarsko-srijemske županije. Prilog koji je o. Vukman predao skupljen je na humanitarnom koncertu koji je održan pod pokroviteljstvom Vlade u Sindelfingenu. Zahvaljujući na

daru, župan Galić je kazao da je u njegovoj županiji još 80 četvornih kilometara pod minama. Ako bi se sadašnjim

sredstvima i tempom razminiralo, to bi se dovršilo za 25 godina. Kako bi se to ubrzalo, osnovan je fond za razminiranje. Voditelj HKZ u Sindelfingenu o. Vukman u srijedu 23. siječnja u ime svoje zajednice uručio je novčani dar za djecu branitelja lošijeg imovinskog stanja. Iznos od 3.000 eura predao je voditeljici humanitarnog odjela Dubravki Kutleši-Herlejić u nazočnosti predsjednika Udruge dragovoljaca i veterana Domovinskog rata generala Đure Dečaka.

MÜNCHEN

Dvadeset godina u misiji

Kada je s. Blaga-Ana Vojković u prosincu 1987. godine došla na službu u HKM München, zasigurno nije ni slutila da će u toj najvećoj hrvatskoj iseljeničkoj zajednici ostati puna dva desetljeća. I danas dvadeset godina nakon svog dolaska sestra Blaga se sa radošću prisjeća svih godina koje je provela kao tajnica u misijskom župnom uredu. Biti tajnica u jednoj hrvatskoj katoličkoj misiji u iseljeništvu, koja broji oko 40.000 hrvatskih vjernika, zahtjevan je i odgovoran posao. Ali s. Blaga se izvrsno snašla u toj ulozi i s vremenom je postala nezamjenjivi dio ove velike hrvatske zajednice. Rođena je 1947. godine u Otoku kod Sinja. Svoj redovnički put započela je u listopadu 1963. godine. Na početku svog redovničkog života s. Blaga je u Njemačkoj završila srednju školu za bolničarku od 1967. do 1971. godine. U Beču je radila kao bolničarka od 1971. do 1974. godine. Od 1974. do 1980. godine je radila u staračkom domu St. Elisabeth u Fürstenriedu, gdje je s puno ljubavi nje govala starije i nemoćne osobe. Od 1980. godine pa do 1983. radila je kao bolničarka u staračkom domu St. Mi-

chael u Münchenu. Kada se 1983. godine vratila na službu u domovinu, s. Blaga zasigurno nije očekivala da će se jednog dana opet vratiti među Hrvate u Njemačkoj. U Šibeniku je sestra Blaga ostala od 1983. do 1987. godine. I nakon prosinca 1987. godine je uslijedila minhenska priča koja traje puna dva desetljeća. Svojom jednostavnošću, marljivošću i plemenitošću s. Blaga-Ana obavlja svoj posao u župnom uredu, uvijek spremna pomoći svima onima koji traže pomoć ili neki savjet u administrativnim poslovima, izdavanja krsnih listova ili listova iz knjiga umrlih i vjenčanih.

Tekst i snimka: Anđela Drmić

Uskrs u Poreču

*Uskrs:
Vrijeme
nastajanja
novoga!*